

GRAFITIS PÀGINES 14 I 15

Un impacte visual que trenca amb l'estereotip de l'ordre urbà i llança un missatge que pot ser crític amb la societat o les institucions o pot ser una expressió purament personal, però que, en tot cas, representa un desafiament a l'ordre establert.

LLUITA CONTRA EL TAV PÀGINA 18

La repressió de la policia basca va fer un salt qualitatiu per afrontar la creixent oposició al Tren d'Alta Velocitat (TAV) el 17 de gener passat a la localitat alabesa d'Urbina, un dels llocs on fa mesos que les obres han començat.

FRANCESC ARNAU PÀGINA 28

El DALP (Despatx d'Assessorament Laboral i Popular) vessa d'activitat. A última hora, han passat per l'habitable consultes sobre temes laborals, d'estrangeria i causes més polítiques. Així és la vida d'un advocat com Francesc Arnaú.

SETMANARI DE COMUNICACIÓ

DIRECTA

N127**18 de febrer de 2009**

www.setmanaridirecta.info · 1,70 euros

L'estadi del Girona CF rep el fons estatal destinat a pal·liar la crisi

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 13

L'Ajuntament gironí ho inclou dins una partida extraordinària

DIRECTA

Julia García-Valdecasas, una dècada de persecució als moviments socials

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 9

El 5 de febrer va morir Julia García-Valdecasas, nomenada Delegada del Govern de José Maria Aznar a Catalunya l'any 1996. El llegat que deixa entre els moviments socials catalans és una dècada de persecució política.

Les plantilles de Mahle i Roca surten al carrer contra els ERO

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 16

Centenars de treballadors i treballadores de l'empresa de sanitaris Roca i de l'empresa de components Mahle es van manifestar a Viladecans i Vilanova, respectivament, en contra de la previsió d'acomiadaments massius.

L'assemblea d'estudiants de la UPF va llegir un comunicat des de l'escenari i l'atri on havia de parlar el president de la Generalitat José Montilla

Les estudiants volen una moratòria de 'Bolonya'

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 11

La gran majoria dels representants estudiantils que van assistir a la

primera trobada de la Taula Nacional per a l'Ensenyament Superior van abandonar la reunió i van alertar que no tornarien fins que no es material-

zi una moratòria del procés d'implantació de Bolonya. D'aquesta manera, es tancava una setmana marcada per l'ocupació i el posterior desallotja-

ment del nou campus de la UPF al districte del 22@ i pel boicot a la inauguració d'aquest recinte que havia de protagonitzar el president Montilla.

Él Nou Partit Anticapitalista francès

DE DALT A BAIX · PÀGINES 3 A 5

El primer cap de setmana de febrer, després d'un any i mig

de debat a més de quatre-cents comitès locals i regionals, va tenir lloc el congrés de fundació del Nou Partit Anticapitalista.

El PSC va manipular l'acta on constava el nomenament d'Abdul Razzaq

AIXÍ ESTÀ EL PATI · PÀGINA 10

200 anys del naixement de Proudhon

EXPRESSIONS · PÀGINA 22

. EDITORIAL

El PSC i la presumpció d'innocència

La setmana passada, aquest setmanari va destapar la militància al PSC d'un dels detinguts per Garzón durant l'operació antiterrorista del 20 de gener passat al barri del Raval de Barcelona. No era la nostra intenció apuntar ningú com a culpable de res, només som altaveus. Per nosaltres va ser un exercici de transparència informativa, ben al contrari del que havia fet el PSC durant vint dies d'ocultació deliberada de tot plegat. Durant aquests operatius policials recurrents i contundents contra ciutadans pakistanesos, se'ns acostuma a informar dels detalls més mínims de l'entorn social, familiar i laboral dels imputats, però -en aquest cas- la circumstància que un dels detinguts fos el secretari de l'executiva socialista de Ciutat Vella va passar desapercebuda. Miquel Iceta ho va deixar clar: "Actuem amb rapidesa i determinació". Un cop havia transcendit la identitat real d'Abdul Razzaq Sadiq, ja no hi havia temps per contemplacions. El

van expulsar de l'executiva, van manipular l'acta de l'assemblea del 26 de novembre on l'havien nomenat i van fer com si aquí no hagués passat res. Doncs no, senyors del PSC! Razzaq, com la vintena de ciutadans del Raval, Santa Coloma de Gramenet i Vilanova empresonats i dispersats a centres penitenciaris arreu de la geografia de l'Estat espanyol tenen dret a la presumpció d'innocència. S'han trencat famílies, s'han ensorrat vides, s'han estigmatitzat comunitats de forma sistemàtica i sense proves, però vostès només s'encarreguen d'ocultar i manipular dades per evitar sortir esquitxats de la bogeria repressiva contra els musulmans desfermada l'any 2001 i avalada per les vostres polítiques i els vostres silencis. Probablement Razzaq no està entre reixes per la seva militància socialista, però com a víctima d'un procés sumaríssim dels tribunals d'excepció, aquí sempre tindrà un lloc on poder expressar-se. Al PSC ha quedat clar que no el volen.

. PENSEM, DONCS EXISTIM

No descansaràs mai en pau

Roger Palà
directa@setmanaridirecta.info

Ha mort Julia García-Valdecasas i gairebé tothom s'ha desfet en elogis i ha lloat la figura de la *delegada de ferro* de l'etapa més dura de l'aznarisme. La premsa ha supurat lloances *baboses*, com el lamentable panegíric publicat per *El Periódico*, signat pel general de l'exèrcit espanyol Luis Alejandro i titulat *Un exemple de servei públic*. Què voleu que us digui: jo penso en García-Valdecasas i només em produeix fàstic i nàusea.

Molts catalans que rondem la trentena vam patir *Doña Julia* de prop. L'any del desallotjament del cinema Princesa, 1996, el que signa aquest article començava el primer curs de Periodisme. L'assalt de la policia espanyola a l'Autònoma, el vam viure en directe i la repressió posterior contra tot el que fes pudor d'okupa o independentista, també:

era l'època dels autobusos que descarregaven militants de Jarrai a cada manifestació pacifista que s'organitzava a Barcelona i de les operacions policials contra una ETA que es veu que tenia més pedrera a Catalunya que al Goierri. Què dir de la manifestació contra el Banc Mundial de l'any 2000, amb una fosquíssima operació policial en què desenes d'agents de

Potser aquest és un article cruel, de mal gust, provocatiu. Si algú ho creu així, que em perdoni, però després de l'allau de saliva i els oblitats injustificables de les cròniques periodístiques dels darrers dies, no vindrà d'una mica de mala llet. Que García-Valdecasas hagi mort d'una malaltia neurodegenerativa és -ironies de la vida- una immensa al·legoria dels temps que corren. Temps de mala memòria, on els feixistes són glorificats com un exemple de democràcia.

Per tot plegat, per la criminalització i la violència de què van ser objecte tota una generació de joves catalans, pels més de 600 detinguts i torturats durant el teu mal govern, per la ràbia acumulada i perquè mai, mai passaràs a la història sense que algú recordi el teu nefast historial... Per tot plegat, Julia, no descansaràs mai en pau. En la mort et perseguiran les nostres memòries.

Jo penso en García-Valdecasas i només em produeix fàstic i nàusea

país camuflats de *black block* van sembrar el caos i la repressió. No van poder amb ella ni les querelles populars ni les campanyes de denúncia ni les manifestacions: va acabar de ministra amb tots els honors.

. COM S'HA FET

Aquesta setmana hi ha hagut força problemes a nivell de redacció i entrega d'articles. El dilluns vam anar a dormir amb només tres pàgines acabades, quan normalment en tanquem nou o deu. Així doncs, dimarts, quan vam arribar a la redacció, ens vam trobar amb una tromba d'articles que s'havien de corregir, maquetar, editar i reeditar. Bé, és normal, aquestes són les coses que passen en una redacció. Cada setmana hi ha alguna secció que té problemes -generalment canvis d'última hora o col·laboracions fracassades- i hi ha algunes setmanes -com aquesta- que s'ajunten problemes a moltes seccions. Ara bé, també hi ha setmanes que cap secció no té problemes i dilluns tenim quasi tot el setmanari fet. Ja se sap... *coses del DIRECTA!*

D'altra banda, aprofitem l'ocasió per saludar un nou col·laborador de la secció de cultura i campanyes, l'Àlex Vila. Benvingut a la gran família (Expressions, vull dir). Finalment, també donem la benvinguda -de nou- a la Montse, que s'ha reincorporat a la coordinació de l'agenda. Apa! Fins la setmana que ve. Sigueu dolentes!

. EL RACÓ IL·LUSTRAT

Qui Som

REDACCIÓ

De dalt a baix | Manel Ros Impressions | Laia Alsina i Lèlia Becana Així està el pati | Jesús Rodríguez i Sergi Picazo Roda el món | Laia Gordi i Gabriel Villanueva Observatori dels mitjans | Enric Borràs i Abelló Expressions | Gemma García, Roger Palà i Estel Barbé Serra La graella | Montse Aumatell La indirecta | Oriol Andrés FOTOGRAFIA Albert Garcia i Eloy de Mateo IL·LUSTRACIÓ Jordi Borràs i Xavier Blasco Piñol

COMPAGINACIÓ

Roger Costa CORRECCIÓ I EDICIÓ Col·lectiu *l'asterisc* PUBLICITAT Tània Miró DISTRIBUCIÓ Xavi Camós SUBSCRIPCIONS Nora Miralles ADMINISTRACIÓ Jordi Raymond DIFUSIÓ Blai Lindström

Corresponsalies

BAIX LLOBREGAT: baixllobregat@setmanaridirecta.info
BERGUEDA: bergueda@setmanaridirecta.info
EL CAMP: elcamp@setmanaridirecta.info
GIRONA: girona@setmanaridirecta.info
MANRESA: manresa@setmanaridirecta.info
MARESME: maresme@setmanaridirecta.info
MENORCA: menorca@setmanaridirecta.info
OSONA: osona@setmanaridirecta.info
SABADELL: sabadell@setmanaridirecta.info
SOLSONÈS: solsones@setmanaridirecta.info
TERRASSA: terrassa@setmanaridirecta.info
TERRES DE PONENT: terresponent@setmanaridirecta.info
VALLES ORIENTAL: granollers@setmanaridirecta.info

Edita: Associació per la Difusió Sense Límits (ADSL)
Dipòsit Legal: GI-1528-2005
C. Juan Ramón Jiménez núm. 22, 08902
L'Hospitalet de Llobregat
www.setmanaridirecta.info
directa@setmanaridirecta.info
Tel: 935 270 982 // Mòbil: 661 493 117

Àrees de treball de la Directa:
redaccio@setmanaridirecta.info
fotografiadirecta@gmail.com
il·lustracio@gmail.com
subscripcio@setmanaridirecta.info
distribucio@setmanaridirecta.info
publicitat@setmanaridirecta.info

LLICÈNCIA CREATIVE COMMONS
Reconeixement-No Comercial-Sense Obra Derivada 2.5

Sou lliure de copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:

- RECONeixEMENT. Heu de reconèixer el crèdit de l'obra de la manera especificada per l'autor o el licenciadador.
- NO COMERCIAL. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- SENSE OBRES DERIVADES. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

- Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra.

- Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular del dret d'autor. El dret derivat d'us legítim o altre limitació reconeguda per llei no queda afectat per l'anterior.

Aquesta publicació té una llicència Creative Commons Attribution-NonCommercial. Per a veure una còpia d'aquesta llicència visiteu <http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/es/> o envieu una carta a Creative Commons, 559 Nathan Abbot Way, Stanford, Califòrnia 94305, USA

, de dalt a baix

> A principis de febrer va tenir lloc el congrés fundacional del Nou Partit Anticapitalista (NPA) a l'Estat francès, al mateix temps que la històrica formació francesa LCR s'autodissolia perquè els seus militants passessin a formar part del nou partit. Aquesta ha estat l'última aparició dels diversos partits i coalicions que han sorgit durant aquest últim any a Europa per fer front a l'aplicació de polítiques neoliberals per part dels anomenats partits socialdemòcrates. Tot això ha portat a casa nostra el debat sobre com i d'on han de sortir aquests referents electorals.

ESTAT FRANCÈS · EL CONGRÉS DE FUNDACIÓ DEL NOU PARTIT MARCA COM A OBJECTIU DE TRENCAR AMB EL CAPITALISME

El Nou Partit Anticapitalista vol esdevenir el referent de l'esquerra transformadora

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

Es dies 6, 7 i 8 de febrer va tenir lloc a l'Estat francès el primer congrés d'una nova formació que pretén posar sobre la taula el debat sobre la necessitat de construir una alternativa als partits que fins ara han dominat el panorama polític francès. Aquest partit, amb Olivier Besancenot al capdavant –conegut com el *carter roig*- i ja sota el nom definitiu de Nouveau Parti Anticapitaliste (Nou Partit Anticapitalista o NPA), neix de la iniciativa llançada fa gairebé un any i mig per la Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR). Precisament un dia abans de la fundació del NPA, la mateixa LCR va celebrar el seu XVIIIè Congrés, on es va dur a terme la dissolució d'aquesta formació històrica per integrar les seves militants al nou partit.

La iniciativa va sorgir fa més d'un any de la formació trotskista Ligue Communiste Révolutionnaire (LCR)

La idea de la nova formació neix, en part, de la victòria del *No* a la Constitució Europea de l'any 2005 i de la necessitat de moltes de les activistes que havien participat en aquesta campanya de construir un referent polític que s'oposés a les polítiques neoliberals. A aquest fet, se li va sumar els bons resultats de Besancenot a les passades eleccions presidencials, que va ser la principal opció votada a l'esquerra del Partit Socialista Francès, amb un 41% dels vots –gairebé un milió i mig. La crida d'aquest nou partit es va fer pública l'estiu de 2007 i, a partir de llavors, es va iniciar un procés de creació de diferents comitès lo-

Congrés fundacional del NPA a La Plaine Saint-Denis, París, el 6 de febrer.

cals i regionals, que van tractar de donar cos i forma al nou projecte. Pel que fa a les xifres del congrés, el projecte sembla que comença a tirar endavant. Durant els mesos previs a la seva fundació oficial, s'han format més de 460 comitès de suport arreu de l'Estat francès. Aquests comitès han servit perquè, abans de la seva constitució, el NPA ja comptés amb més de 9.000 persones interessades a participar en el procés per, més tard, passar a formar part del partit. Tenint en compte que la LCR tenia al voltant

de 3.000 membres, el creixement sembla evident.

Al congrés fundacional, hi van assistir prop de 650 delegats, que van aprovar les diferents línies polítiques que defensarà el partit, entre les quals sobresortia la necessitat d'una ruptura revolucionària amb el capitalisme, la unitat de l'esquerra i –sobretot– la independència respecte les organitzacions que gestionen el sistema. Per Besancenot, a l'Estat francès, la gent "està cansada de les polítiques d'aquest govern" i, tot i que això s'ha convertit en una oposició als carers, creu que "no s'ha donat una sortida política a aquestes lluites". I això és el que "tracta de dur a terme" el NPA.

Un partit divers

Segons dades del propi partit, aquest està integrat per activistes de tota mena. De les persones que s'hi han unit fins ara, el 53% són treballadores del sector públic i el 47% del sector privat. La majoria d'elles formen part d'algun moviment, ja sigui sindical, estudiantil o veïnal. No obstant això, molta gent dubta que el NPA hagi deixat enrere la ideologia de la LCR. Davant la pregunta sobre si es pot considerar que el NPA és un nou partit trotskista, Josep Maria Antentas

–membre de Revolta Global-Esquerra Anticapitalista i un dels catalans convidats al congrés– afirma que el NPA va més enllà d'això. El defineix com un partit "anticapitalista, ecologista, feminista i internacionalista" que pretén una transformació "revolucionària de la societat" i crear un pol radical "amb independència total respecte el Partit Socialista Francès". De fet, Besancenot ha repetit diverses vegades que es tracta de crear un nou partit que "reculli el millor dels diferents moviments i que sigui plural".

Els delegats al congrés expressaven el seu entusiasme davant l'èxit de la reunió. Pierre, membre del sindicat francès CGT, va afirmar que el fet que tanta gent s'hagués reunit per debatre i fundar aquest nou partit "en si mateix, ja és un èxit". Per aquest treballador amb més de quaranta anys de militància, aquest partit ha de servir perquè la gent senti que "les seves lluites poden tenir una expressió política més enllà de les eleccions". Grabielle ha estat treballant durant molts anys en diferents campanyes per l'habitatge digne a París: "Quan es va llançar la idea del NPA, fa un any, no tenia la intenció d'unir-m'hi", però amb el temps, segons explica, es va adonar que era necessari "tenir una

organització política que parlés d'oposar-se al capitalisme i construir una alternativa".

Tot i això, en aquest partit acabat de formar encara queden moltes coses per decidir i per debatre. Daniel, que porta anys treballant amb les persones immigrades que arriben a les àrees més pobres de París, els *quartiers*, es va unir al NPA perquè és un partit diferent, ja que està format "per gent decedida amb l'esquerra que hi havia fins ara". Per Daniel, el que dóna força al NPA és la seva diversitat, però "encara hi ha certs malentesos sobre alguns temes" que afecten els *quartiers*. Ella posa l'exemple del vel islàmic, però malgrat tot creu "que els pròxims anys seran d'aprenentatge mutu" i de segur que hi haurà "una evolució".

Un sondeig elaborat per l'institut Opinion Way va donar a conèixer que el 13% dels votants escolliria Besancenot a la primera ronda d'unes eleccions generals, fos quin fos el candidat socialista. I el 69% dels simpatitzants de l'esquerra considera que és un bon cap de cartell. El pròxim pas serà presentar-se a les eleccions europees, juntament amb una candidatura conjunta formada per diferents partits anticapitalistes de la resta d'Europa.

> L'NPA i l'autodeterminació

Un dels discursos més polèmics segons l'*establishment* francès per part d'Olivier Besancenot durant la darrera campanya per les eleccions presidencials franceses va ser el que va fer a Ajaccio, Còrsega, on va defensar el dret a l'autodeterminació dels pobles al costat de l'organització revolucionària corsa A Manca Naziunale: "He vingut aquí per donar suport a la resistència que s'alça contra els defensors d'un Estat terriblement autoritari, un Estat cada cop més penal i cada dia menys social". Segons Josep Maria Antentas, el NPA també defensa el dret a l'autodeterminació de les nacions sense Estat, ja que "hereta la tradició de la LCR" i, alhora, mostra "una oposició rotunda al colonialisme francès". De fet, una de les intervencions més aplaudides al congrés fundacional va ser la d'un dirigent sindical de Guadalupe –illa que forma part de les colònies franceses–, on des de fa setmanes hi ha una vaga general declarada i mobilitzacions massives.

, de dalt a baix

EUROPA · LES FORMACIONS POLÍTiques NASCUES EN ELS DARRERS TEMPS HAN OBTINGUT RESULTATS BEN DIVERSOS

Apareixen nous partits polítics per fer front al neoliberalisme arreu d'Europa

Manel Ros
redaccio@setmanaridirecta.info

A Europa, durant les últimes dècades, les polítiques dels partits socialdemòcrates tradicionals -sobretot a nivell econòmic- s'han anat acostant cada cop més a les idees dels partits conservadors i de dretes. Fa temps que fins i tot els líders de la socialdemocràcia han deixat aquesta paraula al marge i ja parlen d'una altra cosa. Un exemple el trobem amb l'exministre britànic Tony Blair, un dels mandatariis de referència pel que fa a aquest canvi, que a finals de la dècada dels noranta ho resumia així: "En l'economia globalitzada d'avui, no existeixen dretes o esquerres, sinó una bona o una mala gestió de l'espai públic".

L'èxit d'aquestes fórmules també ha estat desigual, però ha constatat que l'espai polític per fer front als efectes del neoliberalisme continua existint

Tot això ha propiciat que, a molts estats d'Europa, hagin sorgit diverses forces a l'esquerra de l'esquerra electoral que, en alguns casos, fins i tot han aconseguit obtenir escons. Les experiències i els contextos són diversos i l'aparició d'aquestes coalicions i partits ha sorgit a través de formes molt diferents. L'èxit d'aquestes fórmules també ha estat desigual en funció del lloc, però ha constatat que l'espai polític per fer front als efectes del neoliberalisme continua existint. Aquestes són algunes de les experiències més significatives.

Die Linke

Die Linke (L'Esquerra) es va fundar a mitjans de 2007 a Alemanya, agrupa prop de 70.000 persones i a l'actualitat, segons les enquestes obtindria entre l'11 i el 14% de suport a les eleccions legislatives. Aquest nou partit va sorgir de les grans mobilitzacions que es van dur a terme durant mesos a l'antiga Alemanya de l'Est contra la reforma de l'estat del benestar que pretenia aplicar el govern socialdemòcrata d'Schröder. Aquelles manifestacions -conegudes com les *manifestacions dels dilluns*- van desencadenar la unió de dues formacions que, més tard, es van convertir en Die Linke. La primera, amb una base molt forta a l'Alemanya occidental, era el WASG (sigles en Alemany), una organització formada per membres dels sindicats alemanys i exmembres de l'SPD que havien trencat

A dalt, acte de Die Linke a Alemanya. A sota, militants del Bloco de l'Esquerda a Portugal.

amb el partit a causa de la seva defensa de les polítiques neoliberals. La segona formació va ser el PDS, successor del Partit Comunista que va governar l'Alemanya de l'Est i que encara conserva una certa força. Actualment tenen 51 diputats al parlament alemany i el seu líder és Oskar Lafontaine, exministre de l'SPD.

RESPECT

La coalició RESPECT (Respect, Equality, Socialism, Peace, Environment, Community, Tradeunionism) es va fundar l'any 2004 després de les mobilitzacions massives contra la guerra de l'Iraq que van haver-hi arreu d'Anglaterra i Gales. La formació va unir persones conegudes -algunes d'elles ex-

Diversos problemes van desembocar en la divisió interna i quasi desaparició de la coalició RESPECT, al Regne Unit, l'any 2008

membres del Partit Laborista britànic decebudes amb la seva deriva neoliberal-, sectors de la comunitat musulma-

na -fortament discriminada arran dels atacs a les torres bessones l'11-S-, activistes del moviment pacifista i militants de l'esquerra revolucionària. El seu programa es va fonamentar en l'anticapitalisme, l'antiimperialisme i l'antiracisme. El seu propi nom era la unió dels diferents aspectes que pretenia defensar: respecte, igualtat, socialisme, pau, medi ambient, comunitat i sindicalisme. El seu màxim triomf va ser a les eleccions al parlament britànic de 2005, on el seu cap de llista i exmembre del Partit Laborista britànic, George Galloway, es va convertir en el primer diputat de l'esquerra radical al parlament britànic des de 1945. No obstant això, l'any passat, diversos problemes que la formació va experi-

mentar van desembocar en una divisió que pràcticament va provocar la seva desaparició del panorama electoral.

Sinistra Crítica

Aquesta organització va néixer a Itàlia com un corrent dins el partit Rifondazione Comunista, on tractava d'aplegar la branca més a l'esquerra i més anticapitalista de la formació. Durant els seus anys al govern (2006-2008), Rifondazione Comunista va entrar a formar part del govern de coalició de Romano Prodi. I això va fer que aquest partit, per exemple, donés suport a les polítiques neoliberals o a l'enviament de més tropes a l'Afganistan. A més, l'expulsió del senador de Sinistra Crítica Franco Turigliatto per votar en contra de la política exterior del govern de Prodi va fer que, l'any passat, aquest corrent decidís constituir-se com a força política in-

El Bloco de Esquerda va obtenir 8 diputats i el 6'4% dels vots en les darreres eleccions al Parlament portuguès

dependent. A les últimes eleccions italianes es van presentar com una alternativa anticapitalista a la coalició de L'Arc de Sant Martí, de la qual formava part Rifondazione Comunista. A les properes eleccions europees, es presentaran juntament amb el Nou Partit Anticapitalista de França i altres organitzacions d'àmbit europeu -com Esquerra Anticapitalista a l'Estat espanyol- al bloc de l'esquerra anticapitalista.

Bloco de Esquerda

El Bloco de Esquerda de Portugal va aparèixer l'any 1999 com una confluència de diferents corrents de l'esquerra radical portuguesa. Sobretot els exmaoistes de la União Democrática Popular (UDP) i la secció de la IV internacional a Portugal, el Partido Socialista Revolucionário (PSR). L'objectiu era fer front a la dinàmica neoliberal tant dels governs de dretes com dels governs del Partit Socialista de Portugal. A les eleccions de 1999, el Bloco va aconseguir dos diputats i l'any 2002, tres. Però el gran salt endavant es va produir a partir de les últimes eleccions, quan van passar de tres a vuit diputats, després d'obtenir més de 350.000 vots i arribar al 6'4%. Aquests han estat els millors resultats obtinguts pel Bloco durant el seu deu anys d'existència. A les últimes eleccions al parlament europeu de 2004 va aconseguir tenir per primer cop un diputat al Parlament Europeu.

OPINIÓ

Un estímul per l'esquerra

Josep Maria Antentas
Professor de Sociologia
a la UAB i membre de
Revolta Global-Esquerra
Anticapitalista

La fundació del Nou Partit Anticapitalista (NPA) a França ha generat força curiositat entre l'esquerra catalana i d'altres llocs. Tres motius ho expliquen: la importància de les lluites socials en aquest país des de mitjans dels anys noranta; el respecte de que gaudia la LCR entre les files de l'esquerra radical europea, fins i tot entre aquells sectors que no comparteixen el seu ideari; i la conjuntura del moment, marcada per la crisi sistèmica global.

L'anticapitalisme del NPA no té només la vessant negativa de rebuig

Què hi ha darrere del NPA? La voluntat de construir -en paraules de Daniel Bensaïd, un dels seus intel·lectuals de referència- "un nou partit, tant fidel als interessos dels dominats i els desposseïts com ho és la dreta amb els posseïdors i dominadors i que no demana excuses per ser anticapitalista i per voler canviar el món". S'intenta aixecar una alternativa anticapitalista davant una esquerra tradicional inservible com a instrument de transformació social. L'anticapitalisme del NPA no té només una dimensió negativa de rebuig, sinó que implica la formulació de propostes alternatives que empenyen cap a un altre model de societat. I, de fet, contribuir a la reformulació programàtica i estratègica d'un nou projecte emancipador és un dels seus desafiaments.

AQUIARA

El ressò obtingut per la nova formació mostra que, per primera vegada, a França existeix un corrent de simpatia popular per l'esquerra radical que va més enllà dels sectors tradicionalment més combatius. El NPA ha conseguit transcendir les fronteres socials habituals de l'esquerra radical i atraure joves de les barriades perifèriques, immigrants, precaris... i intenta assemblar-se a la composició social real que tenen els sectors populars. El seu repte és organitzar i encabir una gran diversitat de membres, amb diverses expectatives i cultures polítiques, situacions socials diferenciades...

Un dels objectius del NPA serà intentar cristal·litzar a escala europea i internacional un pol anticapitalista portador d'una agenda de ruptura amb la lògica del capital. Un dels moments per fer-ho -però no l'únic ni el més important- seran les properes eleccions europees, per les quals Revolta Global-

Esquerra Anticapitalista està impulsant una candidatura que es vinculi a un pol format pel NPA i altres formacions. Pensem que, a Catalunya, aquesta iniciativa -encara que modesta- pot generar un debat saludable, posar sobre la taula la necessitat de construir una alternativa anticapitalista i fer petits passos endavant, en un moment com l'actual, on no ens podem quedar quietos.

Des de Catalunya, no hem de veure el NPA com un model a exportar de forma mecànica, sinó com un estímul i una referència en la recerca del nostre propi camí en la construcció d'una alternativa anticapitalista. Avui no existeixen condicions per aixecar un projecte amb un ressò comparable al del NPA i, quan això sigui possible, tindrà el seu propi perfil. Es tracta, de moment, d'anar acumulant forces i continuar assajant, per diverses vies, en la recerca d'aquesta esquerra necessària.

Des de dalt a l'esquerra?

Raimundo Viejo Viñas
Activista i professor de
Teoria Política, UPF

Pels qui no creiem en el principi de la unitat del poder, el fet que es presentin moltes candidatures sempre és una bona notícia. No seré jo, doncs, qui critiqui Izquierda Anticapitalista (IA) per haver donat el pas endavant i haver decidit presentar-se a les properes eleccions europees. De fet, la meua signatura es compta entre les 800 que donen suport el manifest perquè es presenti una candidatura alternativa al trist panorama que ofereix avui el parlament europeu.

No obstant això, el fet de presentar una alternativa exigeix que aquesta aporti quelcom substantiu programàticament, a més d'unes formes noves de fer política. En aquest sentit, tant el procés engegat per IA per constituir-se com a organització com els continguts concrets dels seus eixos progra-

màtics, es troben bastant lluny de presentar una alternativa del tot convincent.

En primer lloc, perquè per IA -igual que per altres formacions d'hegemonia *neotrotskista*- el disseny estratègic i programàtic semblen dependre molt més dels seus propis desenvolupaments identitaris que no pas de l'anàlisi i la crítica d'allò realment existent. Particularment deutora d'aquest fet és la seva convicció que el Nou Partit Anticapitalista (NPA) d'Olivier Besancenot constitueix un model a imitar. I això sense tenir en consideració l'especificitat de l'Estat espanyol, la realitat institucional de la qual hauria de partir IA.

Agradi o no, el NPA és un producte molt francès, propi d'un règim polític extremadament centralitzat. Per l'estructura del seu propi aparell administratiu, la concentració de població a l'Île de France o la configuració de l'opinió pública, entre

molts altres trets, una alternativa com la del NPA té -en el règim polític francès- algunes opcions amb les quals IA no podria ni somiar aquí. Però quan analitzem el procés engegat per IA, resulta fàcil observar que no s'ha tingut en compte per res l'estructura del règim espanyol. Més aviat sembla que es vol obrir una *franquícia* amb el segell Besancenot.

Per altra banda, si del que es tracta és de construir una *interfície* institucional pels moviments socials a les instàncies del govern representatiu, no sembla que IA es trobi en condicions de plantar cara amb èxit a unes eleccions europees, ni per la seva estructura organitzativa ni per la seva proposta programàtica ni per la seva cultura política ni pel seu nombre de militants ni per la formació dels seus quadres. Una altra cosa ben diferent és que assoleixi reunir les signatures per presentar-s'hi (així ho esperem, sincerament). Però, fins i tot en aquest cas, cal qüestionar-se seriosament a quin tipus d'organització s'està donant lloc.

Agradi o no, el NPA és un producte francès, propi d'un règim centralitzat

De fet, les preguntes no són poques: de quin marc de participació disposen els moviments per intervenir en l'elaboració del programa, l'estratègia, etc.? Quins mecanismes de control ofereixen als seus votants? Com s'organitza la democràcia i el pluralisme intern (rotació, revocació, etc.)? Quins són els vincles efectius de poder que uneixen IA als seus aliats europeus? A dia d'avui, la balança sembla inclinar-se més cap als dubtes que cap als vots.

, impressions

Jesús Zamora · Obrer metal·lúrgic jubilat, veí d'Esplugues de Llobregat
opinio@setmanaridirecta.info

Per què no assumim les nostres contradiccions?

Art 2009

He de reconèixer que, després dels anys viscuts, he tingut moltes contradiccions en el meu fer quotidià. No cal mirar el veí per veure incoherències, nosaltres n'estem plens i hauríem d'aprendre a assumir-ho. Crec que no deixem de ser humils quan reconeixem les nostres virtuts, ens fem més forts, igual que quan valorem els nostres errors. Valorar els errors i virtuts dels nostres companys de lluita -i dels nostres enemics també!- és un gran senyal d'intel·ligència, ja que ens ajuda a saber i a entendre on som i què hem de potenciar o millorar. És per això que em fa ràbia quan sento dir a algú que els

del col·lectiu tal són *no-sé-què* -ho fem gairebé tothom- i ell fa el mateix a la inversa. Tampoc puc amb la gent que té solucions per tot i no ha sacrificat ni una unglia en la seva vida, però en canvi el que tu fas no està bé... s'hauria de fer d'una altra manera.

Per què no entenem la dificultat de trobar el nostre camí a la vida amb plena satisfacció i, a sobre, aportem el nostre granet de sorra perquè el capitalisme o qualsevol isme que patim s'ensorri? Jo faig i he fet el que he pogut des que tinc una mica de consciència de què significa per mi la injustícia i la llibertat. Per exemple, recordo quan

-recentment- vivia okupant i treballava instal·lant l'electricitat a les primeres comissaries dels Mossos d'Esquadra. Abans, però, quan encara col·laborava amb un col·lectiu anarquista i treballava reparant aparells elèctrics per Serveis Penitenciaris, no deixava de participar a manifestacions antirepressives i cada cap d'any anava a la Model a reivindicar la llibertat dels empresonats. Cal dir que, en ambdues feines, sempre hi havia algun petit sabotatge... Mai no he volgut subvencions públiques pels projectes anticapitalistes on he participat, però he treballat per l'Administració, he cobrat l'atur i

avui cobro la pensió. Vull acabar amb l'Estat i li reclamo educació i sanitat públiques i de qualitat. Reivindicava i reivindicava l'amor lliure i les relacions obertes i em vaig acabar casant -per l'Esglésial- perquè el meu sogre era -i malauradament encara és- un ogre. He estat de lloguer i hipotecat i he treballat netejant la Borsa de Barcelona. Sóc antimilitarista i -en principi i per principis- no-violent i vaig col·laborar fa molts anys -abans de l'amnistia de 1976, que respiri l'Audiència Nacional- en el pas de *gudaris* bascos cap a l'Estat francès.

**Som el que
volem ser, tenim
el que ens
mereixem i fem
el que podem**

En fi, a la meua edat -jo calculo que més de 60 anys...- ja no m'he d'amagar de res. Abans, però, no volia que els meus companys de lluita sabessin aquestes coses. La pressió de grup és un fort condicionant d'aquesta societat. I la pressió de grup i de la societat és tan forta que ens impedeix -no com fan els animals- resoldre les nostres diferències amb violència. No és que jo vulgui resoldre les meves diferències amb la veïna a cops de puny, hem arribat a un bon punt d'enteniment i diàleg, sinó que aquesta violència que ens nega la societat és la mateixa que la societat aplaudeix quan és en contra seva. M'explicaré millor. Pegar un policia i que surti a la televisió és lleig, violent i extremista. Que la

policia pegui un manifestant -o molts, és clar- és necessari i segur que s'ho mereix per alguna raó. Mirem amb absoluta passivitat l'intent de genocidi de la població palestina, els desnonaments diaris, les morts quotidianes a la feina, els acomiadaments habituals, el sistema mundial de fam i pobresa... i només se'ns acudeix reenviar correus electrònics des del nostre ordinador o assistir a una manifestació amb banderes blanques. Després, a la nostra filla de dotze anys podem clavar-li una bufetada per discutir o cridar-li ben fort perquè ha desobeït una ordre nostra.

Traiem-nos les màscares i assumim les nostres contradiccions, però no culpem ningú de la nostra misèria, ni tan sols els governs o la societat adormida. Som el que volem ser, tenim el que ens mereixem i fem el que podem. A partir d'aquí, podrem construir projectes, il·lusions i esperances al costat de les nostres germanes de lluita, d'igual a igual. M'he passat la vida esperant que el capitalisme caigués per les seves pròpies contradiccions i he acabat assumint que això només és una excusa per no implicar-me de veritat en el canvi. Tenim por de la presó, tenim por de dormir a comissaria, tenim por que ens multin, tenim por de no poder ser funcionaris...? Jo crec que tenim por de viure i per això faig una crida a totes les persones lliures perquè rebentín aquest sistema abans no sigui massa tard. Si està moribund, rematem-lo! Que després es tornarà a aixecar i ens esclafarà amb més força. Aquesta suposada crisi que vivim és una cortina de fum perquè els bancs, les grans empreses i els governs es facin més forts. No els deixem!

Joan Martínez · President de la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya (CONFAVC)
opinio@setmanaridirecta.info

Perquè volem sortir al carrer!

Aquest dimecres 18 de febrer el moviment veïnal de Catalunya ens reunirem per decidir què fem i, possiblement, sortirem al carrer per denunciar les alces dels preus dels serveis bàsics regulats per l'administració pública. Serveis com el subministrament elèctric, el de l'aigua, el transport públic, els peatges, i una llarga llista que paguem de la mateixa manera tant ciutadans i ciutadanes amb menys ingressos com aquells que tenen més capacitat adquisitiva.

Els salaris de la majoria de les veïnes i veïns dels nostres barris només han augmentat, majoritàriament, tant com l'increment de la

inflació, és a dir, l'1,4%, i amb molta sort si han pogut ser negociats per convenis col·lectius. En canvi, el rebut de la llum, per ara, ens ha arribat amb alces del voltant del 3,4% i s'esperen nous augmentos. Si vivim a municipis de l'àrea metropolitana, estem pagant un 8% més del rebut de l'aigua, i un 7% més pel servei de la recollida de la brossa domèstica. Els bitllets de tren de mitja distància i rodalies ens surten un 5 i 6% més cars i, si ens desplaçem en cotxe, als peatges ens estan cobrant més d'un 4%.

A aquestes alces generalitzades s'han sumat els increments d'una mitjana del 4,5% de les tarifes, taxes

i impostos aprovats a la majoria dels ajuntaments de Catalunya el passat desembre. Una fiscalitat indiscrimi-

**Són oportunes les
pujades dels serveis
bàsics quan la
majoria de les
famílies estan sent
ofegades per les
hipoteques?**

nada que només ha fet que colpejar la capacitat adquisitiva de la majoria del veïnat que treballem per sobreviure, sense tenir ja massa capacitat d'estalvi en temps de crisi econòmica.

¿Ha de permetre, una administració autònoma i central que es considera d'esquerra, aquestes pujades dels preus dels serveis bàsics, que repercuteixen d'igual manera sobre tothom, independentment dels seus ingressos? ¿Són oportunes aquestes pujades quan la majoria de les famílies estan sent ofegades per les hipoteques, els salaris congelats i una situació d'atur que torna a espantar? I són

ètiques? Una companyia com Endesa va obtenir uns beneficis de 2.014 milions d'euros en els tres primers trimestres de l'any passat, o Gas Natural, que va obtenir en l'exercici passat un 10,2% més de beneficis, arribant als 1.057 milions d'euros.

Si decidim sortir al carrer, ho farem per aquests motius. Les associacions i el conjunt del moviment veïnal estem en alerta amb les situacions que es comencen a viure als nostres barris. Estem indignades i indignats perquè aquestes alces colpegen les economies familiars més fràgils: les persones treballadores i, sobretot, les que ja voregen la frontera de l'exclusió social.

Josep M. Navarro Cantero · Investigador de la Fundació Desenvolupament Comunitari i president de Sodepau
opinio@setmanaridirecta.info

Què ens altera?

Fa unes setmanes (DIRECTA 124), Mariona Parra plantejava un seguit de preguntes molt interessants a propòsit dels contactes establerts amb alguns col·lectius informals i també amb associacions formals de marroquins a Catalunya. La veritat és que aquesta darrera campanya de solidaritat amb Palestina -i concretament amb Gaza- realment ha permès avançar força en les relacions amb molts d'aquests col·lectius arreu del Principat, cosa que fins ara mai no havia succeït.

A l'article esmentat, Mariona Parra es preguntava si l'única cosa que tenim en comú amb aquests marroquins catalans és la lluita contra l'ocupació israeliana de Gaza i Cisjordània. A mi personalment la pregunta em planteja una altra reflexió: Què és el que realment tenim en comú amb altres col·lectius, organitzacions i persones que considerem *propers* a nosaltres i que, per tant, no considerem *diferents*? Penso, doncs, que la seva pregunta és pertinent, però per generalitzar-la en totes direccions ja que, efectivament, de vegades anem plegats a fer coses conjuntament amb molta gent i, en realitat, hi tenim ben poques coses en comú, ja sigui per diferències de criteri, d'opinions, de personalitat, d'ideologia... Aquestes qüestions i diferències o divergències de vegades són múltiples i molt importants, però això no ens impedeix fer coses plegats i ni tan sols ens plantejem que siguin una dificultat per coincidir en alguna cosa, per concreta que sigui.

De fet, el que ens altera o, dit d'una altra manera, el que ens porta a plantejar-nos preguntes com les que fa la Mariona és el fet que aquesta *alteritat* expressa o manifesta quelcom que realment ens toca en algun punt profund i crític de la nostra manera d'entendre el món, la vida, o les coses que fem habitualment, sense ser conscients que les fem en un marc cultural i simbòlic que és absolutament coherent per

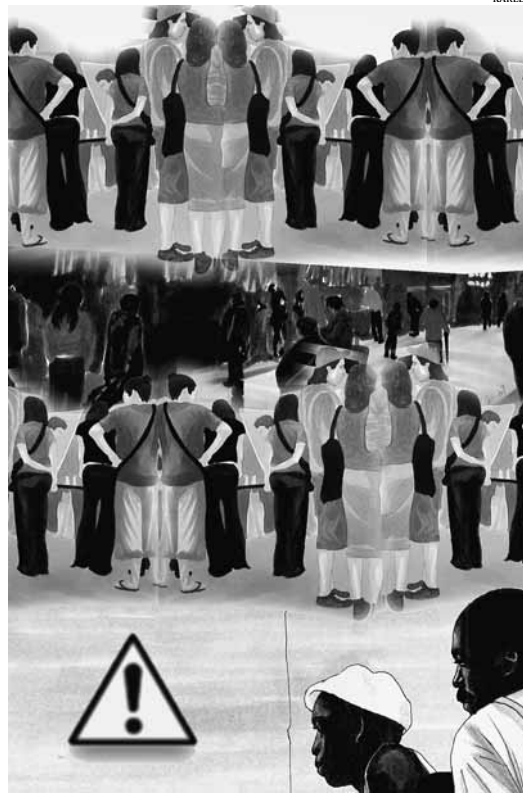
nosaltres.

Aquest *expressionisme* aparentment tan exagerat de religiositat que hem pogut veure aquests dies a les manifestacions de solidaritat amb Gaza ens descol·loca, literalment. De seguida i de forma involuntària, se'ns manifesten fantasmes i estereotips relacionats amb l'islam. No acabem de trobar compatible la nostra "cultura d'esquerres, llibertària i internacionalista" amb aquesta "altra cultura politicoreligiosa, molt expressiva, emotiva i en àrab". Trobo sincerament molt honest expressar i manifestar aquesta perplexitat, és un exercici important que cal fer perquè els nostres *dimonis* puguin parlar. Les nostres fòbies, pors, manies... és bo expressar-les i fer debat sobre elles. Debat polític, no pas psicològic, que seria un altre aspecte.

De vegades les diferències són molt importants i això no ens impedeix fer coses plegats

Al Marroc -concretament-, la política, l'opinió sobre les coses públiques i les coses d'interès general també s'expressen a partir o a través de la religió. Els rituals religiosos serveixen per revestir maneres i formes d'expressar una opinió política. Resar pels assassinats a Gaza després d'una manifestació és l'expressió d'un sentir, d'una pena, d'un gran dolor... És un homenatge als màrtirs i no en el sentit cristià, ja que en les cultures musulmanes un màrtir és qui ha mort per una causa justa, en una lluita per assolir la justícia a la terra, no al paradís.

Entenc que quan la gent d'aquí convoquem una manifestació, tenim unes formes determinades de fer-ho, una cultura política concreta, de

vegades revestida de cristianisme inconscient -com, per exemple, quan encenem espelmes, que tenen una clara simbologia cristiana relativa a la pau, la meditació, el silenci interior-, ja que, quan convoquem, ho fem d'una manera àmplia, des d'una perspectiva laica. És a dir, oberta a la pluralitat d'expressions, entre elles també les religioses. En aquest marc, doncs, entenc que hi tenen cabuda aquestes expressions i rituals musulmans, com una expressió més de la

pluralitat de persones que ens apleguem en aquell context per fer una cosa amb la qual estem d'acord conjuntament.

Donat aquest marc, donat que estem disposats a dialogar i acordar coses per avançar en un objectiu comú, és lícit que es donin debats i posicionaments. Que a alguns no els agrada el cantant libanès Marcel Khalifa...? Perfecte! Podem entendre que a molts d'altres sí que els agrada i que es decideixi, sense menystenir ningú, que les seves

cançons siguin escoltades... Que Marcel Khalifa és molt laic -alguns el consideren un blasfem i un groller per les seves lletres, massa atrevides... són opinions. Podem negociar i podem acordar que tots plegats també escoltarem alguna *sura* cantada que faci referència al·legòrica a l'activitat, el tema o la qüestió que treballarem plegats. El diàleg crític és necessari -més que mai- i saber escoltar, saber entendre i saber acceptar no implica ser acrítics amb allò que no ens agrada dels altres. Ara bé, hem de ser conscients que allò que no ens agrada de l'altre no és una expressió de la seva inferioritat, el seu retard cultural o la seva posició subalterna, sinó l'expressió d'una forma d'entendre el món que no hem de compartir necessàriament, però que podem respectar, si aquest respecte és comú.

Abans he dit que, aparentment, només tenim en comú amb els marroquins i marroquines residents al Principat la lluita contra l'ocupació israeliana de Gaza i Cisjordània, però sincerament penso que tenim moltes més coses en comú. La qualitat de classe treballadora, el fet que és gent que ha vingut a guanyar-se les garrofes honestament i que, amb grans esforços, ha vingut per quedar-se aquí i compartir la vida amb nosaltres... això són moltes coses en comú. Aquests dies que treballa fent unes entrevistes a població marroquina catalana, descobreixo -més enllà de les xifres anònimes de l'atur- que un dels col·lectius més maltractats per la crisi i, per tant, per l'atur és el conjunt de gent marroquina que viu a Catalunya. Aquest també és un reptet al qual hem de respondre col·lectivament. Què farem i com ho farem perquè l'atur i la crisi no aprofundeixin l'abisme de desigualtat i exclusió? La crisi ens agermana i ens apropa, per sobre de religions i d'ideologies i és un marc molt idoni per construir punts comuns i generar solidaritats de classe.

M. Gabriela Serra · Membre d'Entrepobles i del Centre d'Estudis per la Pau J. M. Delàs
opinio@setmanaridirecta.info

Malgrat la crisi i l'augment de la pobresa, més 'seguretat'

No s'avança en la lluita contra la pobresa, però sí en el rearmament mundial. En aquest terreny, el desencert dels mandataris mundials és profund. La despesa militar mundial va ser d'1,5 bilions de dòlars el 2007 (segons la FAO, amb 150.000 milions de dòlars anuals es podria eradicar la pobresa l'any 2015). D'aquests bilions, l'Estat espanyol va col·laborar amb 17.977 milions d'euros, l'equivalent a l'1,73% del PIB espanyol: una despesa diària en defensa de 49,25 milions d'euros'. Davant d'aquesta realitat

militaritzant, només es van destinar 4.200 milions d'euros -11,50 milions d'euros diaris- a la Cooperació al Desenvolupament', que si bé representa un increment important respecte el 2006, només respon al 0,39% del PIB. És a dir, un 1,34% menys que la despesa destinada a defensa. La pregunta s'ho val: de qui ens volen defensar? De la gent empobrida, exclosa, marginada, emprenyada, esgotada de continuar essent ningú...

Les projeccions per l'any 2009 no són pas millors. Segons els pressupostos de l'Estat, el Govern

espanyol destinarà 4.351 milions a l'Ajuda Oficial al Desenvolupament (AOD), que difícilment arribarà al

No s'avança en la lluita contra la pobresa però sí en el rearmament mundial

0,5% promès, excepte si la cooperació descentralitzada i la cancel·lació de deute augmenten considerablement -una hipòtesi gens probable donada l'actual recessió econòmica. El que resta clar és que el Govern espanyol destinarà aproximadament 11.92 milions d'euros diaris a intentar pal·liar la lluita contra la pobresa i -per contra- les despeses militars suposaran un 1,61% del PIB, amb un inversió diària de 50,98 milions d'euros per un total anual de 18.609 milions d'euros. Així són les coses a la pell de brau. L'aigua clara: mesures que

no fan res més que augurar un augment important i creixent de la pobresa, de les desigualtats, del descontentament social i dels desplaçaments humans forçosos. Per tant, no cal descartar -més aviat cal desitjar- mobilitzacions massives i un enduriment de les accions reivindicatives. Que així sigui.

1. La despesa militar d'Espanya 2008 i 2009. Pere Ortega. Centre de Documentació per la Pau J. M. Delàs.
2. La realitat de l'Ajuda 2007-2008. Intermón-Oxfam.

, impressions

. A LA CANTONADA

HISTÒRIA

Imperialisme II

Roger Costa

L'ascens, regnat i caiguda de l'imperi britànic han marcat amb foc la història de la humanitat. Tot el planeta es troba envaït de productes genuïnament britànics. Des de la llengua anglesa fins al capitalisme, passant per l'Estat d'Israel, el *football* o les Spice Girls. El seu ascens va venir marcat per la revolució industrial; el seu regnat va significar la colonització de la pràctica totalitat del món -de les possessions que tenia Anglaterra el 1914, s'han creat més de 70 països- i la seva caiguda va provocar dues guerres mundials.

Des del segle XVI, com la resta de potències, Anglaterra es va llençar al saqueig i la pirateria transoceàniques a l'ombra de la potència hegemònica, l'imperi espanyol. La seva situació insular a l'Atlàntic li proporcionava una predisposició i un avantatge especials. L'armada i els pirates a sou de la corona fustigaven les flotes de Felip II. Finalment, la derrota de l'*Armada Invencible* de 1588 -quan va atacar la flota britànica a les seves pròpies costes- va donar l'hegemonia militar oceànica a Anglaterra.

Dominats els oceans, es va llençar a la conquesta dels continents; a acabar el que els espanyols havien començat. El 1607 es va assentar la primera colònia estable a Jamestown, Virgínia, al nord de la costa atlàntica del continent americà. A partir d'aquí, va començar l'aniquilació dels indis; va expulsar les altres potències que s'havien instal·lat amb les mateixes pretensions i va crear les tretze colònies que s'expandirien per tot el continent i donarien lloc als Estats Units i el Canadà. El 1625 va desembarcar a les Barbados i, després, a tot el Carib: Illes Verges (1635), Bahames (1646), Jamaica (1655), etc. Allà va portar el sistema de l'esclavatge fins a la seva plenitud. A Sud-amèrica només va aconseguir les Malvines (1833). Els anys 1806 i 1807 havia intentat desembarcar al Rió de la Plata, però havia estat repel·lida per les milícies populars.

La pèrdua dels EUA el 1776 -la primera i única vegada que els nord-americans han lluitat per la llibertat de debò, no la *duradora*- i els canvis produïts per la revolució industrial li van ensenyar que podia controlar el comerç amb les colònies sense haver de pagar per la seva defensa i administració. Així, va canviar el model i va donar pas a les colònies autogovernades sota la tutela de la metròpoli. També es va començar a fixar en l'Àsia. El 1757 va començar l'assentament a l'Índia, controlada totalment el 1858. També va conquerir Hong Kong (1841), Ceilan (actual Sri Lanka), Birmània, Malàisia, etc. Des de finals del segle XVIII va començar a controlar la Xina, que va preferir mantenir independent, però amb exclusivitat comercial. El 1788 va desembarcar a Austràlia i va començar l'expansió per Oceania. El 1840 va conquerir el que avui és Nova Zelanda.

A partir de 1870 va començar una nova fase. La industrialització va arribar a les altres potències i la cursa colonitzadora es va accentuar i va esdevenir decisiva en la lluita per l'hegemonia. Es va tractar d'una autèntica partida de *Risk*, on cada jugador intentava conquerir el màxim de territoris possible. L'Àfrica, fins llavors oblidada, es va convertir en l'objectiu prioritari. L'any 1914 només romandrien independents Etiòpia i Libèria. La partida arribava a la seva fi. Anglaterra havia guanyat gairebé tota la meitat oriental del continent: Egipte (1882), el Sudan (1898), Sud-àfrica (1899), Namíbia i Guinea (1914). Amb la desfeta de l'imperi otomà a la Primera Guerra Mundial, va aconseguir el control de Palestina, l'Iraq i altres territoris del Pròxim Orient. L'imperi britànic arribava al seu apogeu i -com l'imperi romà- havia crescut tant que perdria el control de les colònies.

Igual que al *Risk*, un cop conquerit tot el territori, als jugadors no els queda altre remei que intentar prendre les conquestes dels altres. Aquesta era la situació quan va arribar l'any 1914.

. EL CIGALÓ

"La psicologia ens ajuda a comprendre perquè som com som"

Maria Rovira. 21 ANYS. ESTUDIANT DE PSICOLOGIA. BARCELONA

AGUSTÍ CASTELLVÍ

Uns ulls immensos que observen amb avidesa tot el que passa al seu voltant, l'ànsia de comprendre perquè els individus actuen d'una determinada manera i la seva curiositat il·limitada han fet de la psicologia una vocació per aquesta jove eixaplina.

Nora Miralles

Per què et fascina la psicologia?

Trobo molt interessant que intenti descriure l'individu des del punt de vista dels processos mentals a partir del mètode científic. És una ciència que ens ajuda a comprendre perquè som com som. Crec que el comportament d'una persona és fruit tant de l'experiència social com del cervell, que processa les nostres accions abans de realitzar-les.

L'origen de les patologies que tracta la psicologia és social o mental?

Hi ha una part de les dues. Moltes patologies tenen una arrel social: l'estrès de la doble jornada -familiar i laboral- que afecta moltes dones, la depressió en per-

sones que estan a l'atur o que no troben feina malgrat tenir una llicenciatura universitària, les joves que volen imitar el model de bellesa i cauen en trastorns alimentaris. Però el nostre ésser es nodreix de les experiències que vivim i, si són estressants o angoixants, la nostra ment i l'activitat neural se'n ressenten...

Com actua la psicologia davant d'una patologia d'origen social?

És força complex. En el cas, per exemple, de la dona estressada per la doble jornada, pots donar-li eines perquè se senti millor però, alhora, li has de fer veure que és un problema que comparteix amb moltes altres dones i que la solució és tirar endavant un projecte comú per visibilitzar la problemàtica. Com a professional, has de respectar la decisió dels pacients d'utilitzar o no les eines que els ofereixes, tot i que com a Maria sàpigues que el tractament més eficaç és la presa de consciència i el suport mutu. És força frustrant, però la gent prefereix aferrar-se a les pastilles per dormir abans que enfrontar-se als problemes que l'assetgen.

cartes

Envieu les vostres cartes per correu electrònic a:

CARTES@SETMANARIDIRECTA.INFO

o per correu postal a:

JUAN RAMÓN JIMÉNEZ, 22, 08902
HOSPITALET DE LLOBREGAT

Les cartes han de tenir una extensió màxima de 1.500 caràcters (amb espais) i han de portar signatura, localitat i contacte

Al·lucinant
Unió EuropeaLluís Parera
Barcelona

Al·lucino: la UE fa una normativa -que entra en clar conflicte amb les tradicions dels Països Catalans- per regular l'ús del foc a les festes populars i, en canvi, no diu res de les desenes o centenars d'animals que són torturats o morts amb crueltat pel pur plaer de fer mal a uns altres festes, també dites populars (segur que entre cabres, toros, bous i altres animals són molt populars, tant com ho eren les menjades de lleons per als cristians segles enrere). Vaja, segons Europa, als animals se'ls pot continuar fent les mil i una mentre ningú prengui mal amb una guspira. En aquest punt, faig una proposta: que aquest any, per variar, l'animal que es tiri des d'un campanar no sigui una cabra pobra i innocent, sinó l'alcalde, que també té dret de gaudir com diuen que gaudeixen els animals en caiguda lliure, o punxats a traïdoria amb espases, o forçats a tirar-se al mar després de marejar-los una bona estona.

La fibromiàlgia
és realÀngels Espeig
Barberà del Vallès

Sembla ser que, finalment, gràcies a les investigacions de l'Hospital del Mar que han trobat lesions en la musculatura de pacients de fibromiàlgia, es

demonstra que el dolor dels afectats és real. Després d'anys de patiment i -sobretot- d'incomprensió, esperem que s'obri un camí d'esperança per nosaltres, ja que la majoria som titllats de malalts imaginaris.

Potser seria hora que més d'un entonés el *mea culpa*, especialment els metges que ens han atès de mala manera i han agreujat els nostres mals per la seva indiferència i mala actuació. Ignorar la malaltia ha influït negativament i, en molts casos, ha destruït persones i famílies senceres.

Esperem que, ara, amb les proves evidents, deixi de ser una malaltia maleïda, s'inverteixi en investigació i finalment es trobi quelcom per guarir-nos i poder integrar-nos socialment. Jo i moltíssima gent més hem trobat força millora en el tractament amb ozó i no podem entendre per què Sanitat es mostra tan tancada al respecte.

Per col·laborar amb la difusió d'informació sobre la malaltia, he penjat un escrit novel·lat a la web www.joescri.com amb el títol *Estimar-me, per què no?*.

Drogues i morts
a la presóASAPA i cinc entitats més
Saragossa

A propòsit de les tres últimes persones mortes a la presó de Zuera, les entitats signants -totes vinculades al treball contra l'exclusió social i en particular al món de la presó- denunciem un cop més la incapacitat de la presó com a institució per resoldre els conflictes que són causa dels delictes (alt índex de persones amb problemes de toxicomania que ingressa a presó i que continua consumint a dins) i per garantir els drets fonamentals bàsics i la

integritat física de les persones que compleixen pena de presó.

El nostre sistema penal continua guiat per la lògica d'augmentar els càstigs i determinat per la falta de mesures i de voluntat política per avançar cap a la justícia social. Així, lluny de la presumpta orientació constitucional de les penes, la presó no ha deixat de collir fracassos, generar reincidència, agreujar les desigualtats socials, malgastar diners públics i produir patiment a les persones preses i els seus familiars i amics a un nivell intolerable, sense que s'hagi questionat mai a nivell institucional. Ni tan sols quan aquests resultats nefastos es traduïssin en morts a un ritme alarmant. Durant els últims anys, al voltant de 260 persones han mort a la presó, anualment, a l'Estat espanyol.

Exigim que es recorri a compliments de condemes alternatius a l'empresonament i que, fins que arribi aquest moment, es respecti la llei vigent. En concret: que es faci efectiva l'excarceració dels malalts greus i incurables i no d'acord amb criteris tan restrictius com els que s'apliquen a partir de l'article 104.4 del Règim Penitenciari; que les persones preses vegin garantit el dret de la salut; que hi hagi places suficients per poder complir el caràcter progressiu de l'execució penal i perquè es pugui accedir al tercer grau i a la llibertat condicional en els terminis i conforme als criteris respectius; que es posi fi a l'amuntegament dins les presons a través d'aquestes mesures i no partint de la construcció de més macropresons; que existeixin prou places perquè les persones que pateixen toxicomanies tinguin possibilitat d'emprendre un tractament de deshabituació; que es faci front al problema de l'altíssim percentatge de persones preses amb patologies mentals amb teràpies i tractaments eficaços i amb les mesures socio sanitàries adequades.

, així està el pati

Denuncien un acomiadament improcedent | PÀG. 10

Les pressions del PP veten un concert de Su ta gar | PÀG. 13

Protesta de les plantilles de Roca i Mahle | PÀG. 16

Un treballador de DAMM acampa davant de la fàbrica | PÀG. 17

QUECHUA

OPINIÓ · DAVANT LA MORT, EL 5 DE FEBRER PASSAT, DEL SÍMBOL D'UNA DÈCADA DE REPRESSIÓ

“Españoles, Valdecasas ha muerto”

Higinya Roig
redaccio@setmanaridirecta.info

El la, dama de ferro. El maldecap de tantes i tants. La virreina d'Aznar sota els anys de plàstic: del plàstic de les porres, del plàstic de les pilotes de goma, del plàstic de les mil mentides. Julia García-Valdecasas Salgado -ella- va morir el 5 de febrer passat als 65 anys. El símbol visible implacable de nou anys de repressió, esdevingut també la carota titellaire catalana de l'arribada de l'aznarisme al poder, amb el seu tel dens de prepotència i arrogància. Durant uns anys, un cop dimitida cap amunt -nomenada ministra d'Administracions Públiques- i abandonada l'esfera pública per malaltia, va córrer el rumor que patia Alzheimer, tot i que la setmana passada l'ABC va desvetllar que patia Parkinson. És irremissible afegir, doncs: com Franco. Amb un pedigrí familiar franquista que esparvera de por, neboda del fundador de la Falange Española i la filla del rector franquista de la Universitat de Barcelona d'inafausta memòria, Julia García-Valdecasas Salgado (Barcelona, 1944) era -abans de res- la filla del seu pare. Aquell que va expulsar 166 alumnes a perpetuïtat, que va expulsar també 69 professors, que va obligar 15.000 alumnes a matricular-se de nou i que va ordenar infinites incursions policials a la universitat durant la dictadura.

La demòcrata Valdecasas -terrible sinestèsia- era una integrista hispànica de soca-rel, una mena de Thatcher local cañí de tambori i pandereta, paradigma fonamental del que es cou en el si de l'oligarquia meturbana i metafalangista de l'elit barcelonina. Al secrete i restringit club burges per excel·lència, el Círculo Ecuestre, és on Aznar la va conèixer personalment i -diuen els que saben...- en va quedar corpes. S'hi afegia, també, el fet que estava casada endogàmica amb Javier Añóberos, membre fundador de la UPN navarresa amb el carnet número 21, la dreta ultramontana més tradicional. Inspectora d'Hisenda com Aznar, abans de ser la delegada a Catalunya de l'agència tributària, havia passat per les butaques del RCD Espanyol. I, abans, havia regentat una

IGNASI RIBALTA

farmàcia. De controlar els calés i els impostos, va passar -per designació personal d'Aznar- a controlar la policia a l'autonomia hostil catalana. I així ens va anar. D'ascendència gallega, se'ns va estrenar amb un discurs en català sobtat -alguna mà mal intencionada va repartir el discurs, escrit en un temible català fonètic-, perquè García-Valdecasas, resident a la zona alta del gueto de Pedralbes -secció fortificada Tres Torres- mai va parlar català, ni tan sols en la intimitat. Fidel a la nissaga familiar, va reinventar i reaplicar la política d'ordre públic del franquisme: tractar la ciutadania com un enemic interior a qui cal controlar i sotmetre, considerar qualsevol mobilització com un acte al·lindar de la delinqüència i recuperar i encetar de nou l'equiparació inquisitorial entre dissidència i terrorisme.

Apologia de la repressió

A diferència dels que avui gestionen la repressió de debò en el silenci i des del silenci, Valdecasas se'n ventava. Era el fet diferencial de Doña Julia, que feia apologia oberta de cada hematoma sofert, de cada estirabot repressiu, de cada muntatge fabricat a la cuina de les mentides. Obsessionada de forma malaltissa amb la migració pobla i el moviment okupa i amb una tendència psico-paranoica de veure Jarrai arreu, va generar un ampli consens social: mai una delegada ha tingut tantes peticions de dimissió. I és que l'herència

Valdecasas deixa un saldo a la memòria de prop de 2.000 persones detingudes, 700 entre 1996 i 2001. A la retina queda l'estrena, *manu militari* i helicòpter de matinada inclòs, el desallotjament del cinema Princesa l'any 1996; la violació de l'autonomia universitària i les llistes negres d'estudiants arran de la violenta càrrega policial a la UAB el 1999 (condemnada pels rectors

repressiva- la mort de Jorge Bolancel Bolan, el jove de Cornellà que es va abocar a les vies del tren després de dos interrogatoris policials en plena era Valdecasas. Repressió i impunitat: la mateixa cara de la mateixa moneda.

“Al servei de l'Estat”

Metàstasi del seu *A por ellos!* condensat als nostres carrerons, ordenat des de les seves avingudes per una nissaga plutocràtica instal·lada a la medulla de l'Estat. Dir això tampoc és dir gaire, tot i que la premsa confon el respecte pel dolor aliè amb dir les coses pel seu nom. Jorge Fernández Díaz, company de partit i diputat pel PP, va definir la trajectòria política de Julia García Valdecasas com la d'una vida “al servei de l'Estat”. Fet i fet, el mateix que reivindicava aquest obituari. I encara més. Perquè va ser Sánchez Forner -secretari general del Sindicato Unificado de Policía (SUP)- qui, el 1999 i arran de la càrrega a la UAB durant la visita d'Aznar, va declarar que *na Julita* impulsava “una de les polítiques policials més dures mai conegudes”. Fins i tot el ministre d'Interior i avui portaveu del PSOE, José Antonio Alonso, el 2004, va reconèixer en privat a un diputat català a Madrid els desfasaments de l'era Valdecasas. Fins i tot el jutge Eduardo Navarro, en sentència ferma de 1999, va concloure que els informes dels seus *vaillets* del Grup VI, a qui va concedir tanta màniga ampla, no diferien dels informes de la sinistra *Brigada*

Político Social del franquisme. Literal de sentència ferma 101/99: “Els informes remesos semblen redactats més aviat per l'extinta BPS franquista que per un cos policial pertanyent a un Estat de Dret”. Fins i tot -ens n'hem oblidat- 72 organitzacions i entitats van interposar una querrela criminal contra la delegada del Govern, que quasi s'asseu a la banqueta del acusats. Els seus policies -avui encara actius-, camuflats amb mocadors independentistes i barres il·legals de core, havien orquestrat amb perfeccionament la rebrandada policial de les protestes contra el BM.

Allà va ser quan el crit de *Valdecasas dimissió* -catàrsi de memòria- es va difuminar entre dues generacions de lluita. Les que van patir el pare i les que van patir la filla. Símbol i senyal d'una transició malparida, on els que continuen manant de veritat i manejan el poder real són els que van guanyar la guerra. No hi ha història sense contrahistòria, deia el poeta. I és ben cert. Perquè el fantasma de l'ovella negra que tant va combatre la delegada de ferro també es podria trobar a casa seva: l'oncle José María García-Valdecasas, que va ser fidel home de confiança de Negrín, va fugir de l'horror de la victòria dels nacionals per Portbou i va enfilir l'exili a Mèxic. Perquè, fet i fet, si la justícia no fa memòria, és ben just que la memòria faci justícia.

Descansa, no sé si en pau. Ella. Que mai ens va deixar descansar. Com escrivia fa poc Santiago Alba Rico a propòsit de la mort de la seva àvia, Júlia García-Valdecasas ha tingut una mort a l'antiga: “La mort com un acte individual de rendició, com una tragèdia íntima i un interrogant filosòfic, com la fatal confirmació d'un cos que encara cal vetllar, és cada cop més una excepció en el nostre món. La guerra, l'atemptat, l'accident, la catàstrofe natural llienen des del cel la seva cossa d'acer, sense avisar, i fonen mil, dos mil, cent mil cossos d'un sol cop”. La finitud natural dels dies, l'adeu humà i humanístic del temps viscut i compartit es revela en un món embogit de destrucció i bombardejos, com un privilegi. La mort de Julia García-Valdecasas: la mort que no va tenir Jorge Bolancel. Que és la vida que li van robar.

Si la justícia no fa memòria, és ben just que la memòria faci justícia

de les 512 universitats europees); les 50 ferides i 22 detingudes a la rebrandada policial de la manifestació altermondialista contra el Banc Mundial el juny de 2001; l'equiparació amb ETA de les protestes massives contra la desfilada, o els 109 detinguts a les protestes contra la cimera de la UE el 2002. I el xarop de canya, reiterat i monòton, contra tantes protestes i mobilitzacions, protagonitzades en bona mesura pels *vaillets* del Grup VI d'Informació i les UIP que van ocupar els barris de Barcelona. Era el retorn directe, pel túnel del temps i si mai havien marxat, dels *hàbils interrogatoris* policials, de militants encanonats a boca de canó al mig del carrer i de -dolorosa síntesi

, així està el pati

BADALONA · LA DEPENDENTA ASSEGURA HAVER PATIT MALTRACTAMENTS CONTINUATS

Acomiaden una treballadora que estava de baixa per assetjament laboral

Nora Miralles
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Esther va assabentar-se del seu acomiadament de la botiga de productes dietètics Ecoespai on treballava a través d'un burofax. El motiu indicat -basat en l'article 54 de l'Estatut dels Treballadors- és "la disminució continuada i voluntària en el rendiment del treball normal o pactat". És a dir, la seva absència reiterada durant disset dies per baixa mèdica, motivada per l'ansietat que -segons la dependenta- li causa l'assetjament laboral que pateix des que treballa a l'herbolari. A més, l'Esther està embarassada de gairebé quatre mesos i va decidir acollir-se a la baixa aconsellada per la seva metgessa, ja que l'estrès a què estava sotmesa podia perjudicar la criatura que espera.

L'Esther està embarassada de gairebé quatre mesos i va decidir acollir-se a la baixa

Com a apassionada de la dietètica i els productes naturals, va sentir que es realitzava un somni quan va entrar a treballar a l'Ecoespai, situat al carrer Prim de Badalona. En un principi, tot i que les condicions laborals eren precà-

Concentració que hi va haver davant la botiga que va acomiadar la dependenta

ries -treballava 32 hores a la setmana a canvi d'un salari de 700 euros-, es considerava "molt afortunada i guardava l'esperança d'arribar a regentar ella mateixa el comerç algun dia". Però la seva il·lusió aviat es va fondre. Tan aviat, explica, com va començar a patir assetjament per part de les seves mestresses, Regina i Rosa -mare i filla. Un cop va acabar el període d'aprenentat-

ge, les dues dependents que hi havien treballat fins aleshores van ser acomiadades, segons l'Esther "perquè no els queien bé, tot i que van al·legar que furtaven diners de la caixa". I així és com ella va passar a treballar gairebé 45 hores a la setmana -només amb un augment de cent euros més de sou, que a més cobrava en negre. "Feia la feina de dues persones sense queixar-me, ja que

tenia por que em fessin fora a mi també. Despatxar la clientela, desfer les comandes, reposar els productes, netejar l'espai, els lavabos, les sales de massatge i el magatzem, fer inventari, portar les comandes a domicili, estar atenta a la caducitat dels productes, etc. Una quantitat de tasques que sola no podia assumir". A més de cridar-li l'atenció continuament i desautoritzar-la da-

vant la clientela, les caps la sotmetien a un ambient de treball angoixant que la va portar a desenvolupar el quadre d'ansietat que presenta actualment la dependenta, segons va dir a la DIRECTA.

Quan va rebre la carta d'acomiadament, l'Esther va demanar suport legal al col·lectiu DALP, que la va animar a presentar una denúncia per assetjament laboral i acomiadament improcedent contra les seves antigues caps. Encara no és segur que el cas arribi als jutjats. El 18 de febrer hi va haver una acta de conciliació entre les dues parts. El conflicte, doncs, es podria haver resolt si les propietàries de l'Ecoespai accepten l'única condició imposada per la denunciante: ser readmesa com a dependenta. "El greuge que m'han causat és molt gran, ja que ningú no em contractarà estant embarassada i el meu marit actualment es troba a l'atur", explica. En cas que l'acta sigui infructuosa i la denúncia prosperi, la defensa presentarà les suposades irregularitats i la il·legalitat comesa per la botiga pel fet de no declarar part del salari de l'Esther.

La responsable d'Ecoespai, per la seva part, afirma que la denunciante ha estat acomiadada perquè no desenvolupava les seves tasques correctament. "Jo ni tan sols sabia que l'Esther estava embarassada, però si fos per aquest motiu l'haguéssim fet fora el mes de juliol, que és quan ens va comunicar la seva decisió de ser mare", argumenta la dona, que ha amenaçat de denunciar la DIRECTA si la notícia no li sembla prou objectiva.

PAÍSOS CATALANS · DECISIÓ FERMA DEL JUTGE ROVIRA DEL CANTO

Els antecedents d'en 'David de la Fornal' queden definitivament prescrits

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

Per un criteri ajustat al dret o per un rentat d'imatge, sigui com sigui, la secció setena de l'Audiència Provincial de Barcelona va decidir que els antecedents penals de David Sánchez -per insubmissió al servei militar obligatori- quedin definitivament prescrits. Amb aquesta resolució ferma, el jutge Rovira del Canto va tombar la decisió que anteriorment havia pres la titular del jutjat penal 15 de Barcelona, Isabel Gallardo, segons la qual el jove de Vilafranca havia d'ingressar a presó per complir la condemna d'un any de reclusió arran d'haver participat a la manifestació antifeixista del 12 d'octubre de l'any 1998. El servei de premsa del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va difondre la notícia als mitjans de comunicació l'11 de febrer, hores abans que fos comunicada a les parts. L'endemà al matí, els advocats del despatx DALP que han portat la defensa del represaliat i els portaveus de la campanya de suport

Roda de premsa del dijous 12 de febrer a la seu de la FAVB (Barcelona)

van participar en una roda de premsa a la seu de la Federació d'Associacions de Veïns i Veïnes de Barcelona. Durant la compareixença, van mostrar la seva satisfacció pel desenllaç del cas, tot i que creuen que els tribunals haurien d'haver actuat en aquest sentit des de l'inici i no pas després que es presentessin recursos i recusacions. També van alertar tot i que hom davant els possibles casos nous

d'empenonaments d'activistes de moviments socials per delictes d'ocupació, desobediència, resistència o desordres públics. Dos manifestants de la marxa del 12 d'octubre de 1999, una noia imputada per l'okupació de La Quinquilla del barri de Sants i un jove de la plataforma contra el Pla Caufec podrien entrar dins aquesta llista de persones amenaçades d'ingressar a un centre penitenciari.

BARCELONA · CONTINUA IMPUTAT PER FRAU FISCAL

El PSC manipula les actes on constava el nomenament del secretari detingut per Garzón

Agnès Tortosa
redaccio@setmanaridirecta.info

La direcció del Partit dels Socialistes de Catalunya va ser taxativa en aquest cas. Poques hores després que aquest setmanari desvetllés la identitat i la militància socialista d'Abdul Razzaq Sadiq -unes dades que s'havien ocultat deliberadament durant

En aquest cas, no ha prevalgut la màxima de la presumpció d'innocència

vingut dies-, el portaveu del grup parlamentari del PSC Miquel Iceta va anunciar que se l'havia acomiadat del seu càrrec de secretari a la comissió executiva de l'agrupació de Ciutat Vella. Segons Iceta, el seu partit "actua amb diligència en aquests casos, a diferència

del que acostuma a passar a les files del PP". La destitució, però, va tenir la peculiaritat sorprenent de ser retroactiva. L'acta de l'agrupació del PSC de Ciutat Vella del 26 de novembre on figurava el nomenament de Razzaq Sadiq va ser manipulada i modificada l'11 de febrer. El nom del que fins aleshores era secretari de l'executiva va desaparèixer -exactament, a les 11:03h del matí- de la còpia que hi ha penjada a la web del partit. En aquest cas, no ha prevalgut la màxima de la presumpció d'innocència. Ara, la seva plaça a l'executiva està vacant i, oficialment, el seu nom mai no constarà com a secretari de l'executiva i les actes del partit, tot i haver estat nomenat oficialment. Abdul Razzaq Sadiq va ser detingut el 20 de gener en el marc d'una operació antiterrorista ordenada pel jutge Baltasar Garzón en contra de sis ciutadans pakistanesos. Tots ells van quedar en llibertat sense càrrecs. La causa judicial continua oberta per la via ordinària al jutjat d'instrucció número 18 de Barcelona i amb càrrecs de frau fiscal.

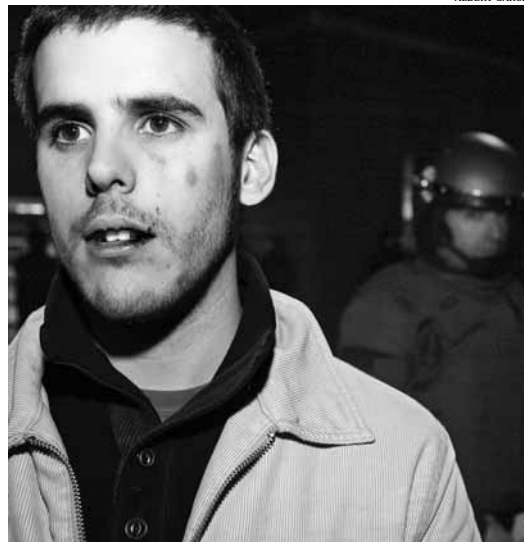
, així està el pati

CATALUNYA · LA PRESSIÓ ESTUDIANTIL FA VARIAR L'ESTRATÈGIA PREVISTA PEL DEPARTAMENT D'UNIVERSITATS

Els estudiants fixen una moratòria de 'Bolonya' com a clau de volta en el diàleg

ANUAR

ALBERT GARCIA

Fran Richart
redaccio@setmanaridirecta.info

Una posada en escena. Aquesta ha estat la sospita -corroborada- dels estudiants sobre la Taula Nacional per la Universitat Pública que es va celebrar el 16 de febrer i que havia estat convocada per la Comissió Nacional d'Universitats i Investigació Blanca Palmada. Aquesta Taula Nacional, era la solució que havien llançat els rectors i la Generalitat per obrir un diàleg entre estudiants i autoritats universitàries arran del conflicte estudiantil derivat de l'aplicació del procés de Bolonya. Quinze dels vint representants de les Universitats van abandonar la reunió que es feia al Palau de Pedralbes i van anunciar que, sense una moratòria del procés i la retirada de la sanció als estudiants expulsats i expulsats, no hi haurà debat possible.

Quinze dels vint representants van abandonar la Taula Nacional perquè s'evitava parlar d'ajornar el Procés

La resposta no s'ha fet esperar. El mateix dilluns a la tarda, en una nota de premsa d'última hora, la comissió nacional Palmada va anunciar que iniciaria "un procés de mediació amb els rectorats ocupats" i que readmetrien els estudiants expulsats de la UAB a altres centres. Palmada va afegir: "Han estat expulsats de la UAB, però no del sistema universitari ni de Catalunya". Aquesta decisió -tot i que compta amb l'oposició de Josep Joan Moreso en

qualitat de president de l'Associació d'Universitats Públiques de Catalunya (ACUP)- vol servir per obrir vies de diàleg amb els "col·lectius discrepants", com declara Palmada. És per això que Palmada ha convocat una altra taula el 10 de març, on es tractarà sobre els plans d'estudis i les maneres de compatibilitzar la feina i els estudis.

Per la porta del darrere

El divendres 13 de febrer, el que havia de ser una inauguració amb autoritats, discurs i càtering inclòs es va convertir en una jornada de reivindicació dels estudiants universitaris al nou Campus de la Comunicació de la Universitat Pompeu Fabra, al barri del Poblenou de Barcelona. L'acte, que s'havia previst fer a l'aire lliure, es va celebrar amb accés restringit dins l'auditori -encara en construcció- perquè l'assemblea d'estudiants de la facultat havia ocupat la plaça Gutenberg des de primera hora del matí, el lloc on el president Montilla havia de pronunciar el discurs inaugural.

A les dotze del migdia es van començar a viure els primers moments de tensió amb la rebuda que els estudiants concentrats havien preparat al president Montilla, que anava acompanyat del conseller d'Universitats, Innovació i Empresa Josep Huguet, l'alcalde de Barcelona Jordi Hereu i el rector de la UPF Josep Joan Moreso. Quan les autoritats van entrar, els manifestants van intentar abalancar-se sobre Montilla i Huguet mentre cridaven consignes com *Moreso dimissió*, *Fora els Mossos de la universitat* i *Som estudiants, no delinqüents*. Empentes, crits i cartells enlaire que demanaven la dimissió de Moreso és el que van emetre els mitjans de comunicació a primera plana sobre els 150 estudiants concentrats i els membres del personal administratiu i de serveis (PAS) en lluita. Una protes-

A dalt a l'esquerra, l'arribada de les autoritats a la inauguració del nou campus de la UPF. A dalt a la dreta i a sota, un estudiant amb el llavi partit a causa del desallotjament dut a terme pels Mossos la nit anterior.

ta conjunta que va obligar Montilla -seguit per Huguet, Hereu i Moreso- a sortir per la portera lateral amb la mateixa discreció amb què havien entrat.

Un detall que els mitjans van ometre a l'hora d'informar va ser la vetllada de la inauguració institucional, quan una seixantena d'estudiants van intentar ocupar la facultat simbòlicament, tal com havien anunciat públicament. Cap a les nou del vespre, els guardies de seguretat de Prosegur van intentar negar l'accés als estudiants i van barrar el pas a la porta principal. Poques hores després, quan els estudiants es trobaven a l'interior de la cafeteria de la facultat, una dotació de quinze furgonetes de la Briga-

da Mòbil dels Mossos d'Esquadra es va presentar a la facultat -amb el beneplàcit del rector- i els va desallotjar amb agressions, cops i tàctiques vexatòries. El resultat va ser de tres joves ferits: un amb trencament de canell, un altre amb esquinç al turmell i l'últim amb el llavi partit.

Moreso, el 'rector progrès'

El 26 de febrer, Josep Joan Moreso intentarà renovar el seu càrrec de rector de la Universitat Pompeu Fabra quatre anys més. Aquest catedràtic de Filosofia del Dret, escollit el 2005 com a alternativa al conservador Andreu Mas Colell, enguany comptarà amb l'oposició del SEPC i del PAS. Precisament, els estudiants i el PAS van ator-

gar la victòria ajustada a Moreso durant les últimes eleccions. Tot i així, les treballadores encara denuncien l'existència de condicions de precarietat laboral a la suposada universitat de "qualitat i excel·lència".

Segons el portaveu nacional del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC) Arnau Mallo: "Ja fa temps que els representants d'estudiants estem en contra de les actuacions de Moreso i, en aquest cas, volem presentar un vot en contra. Encara no hem decidit la fórmula, però ho farem". És per això que el SEPC ha convocat una concentració el dijous 19 de febrer a les 11 del matí al campus de la Ciutadella per presentar la campanya i explicar la decisió presa.

, així està el pati

PAÏSOS CATALANS • SALUT

Demanen la paràlització de la vacunació contra el papil·loma

Gemma Garcia
redaccio@setmanaridirecta.info

Davant l'alarma creada la setmana passada arran de l'hospitalització de dues nenes del País Valencià després d'haver rebut la segona dosi de la vacuna contra el virus del papil·loma humà (VPH), el Centre d'Anàlisi i Programes Sanitaris (CAPS) i la Xarxa de Dones Professionals de la Salut van emetre un comunicat que exigia la paràlització de la vacunació. De fet, des del mes de novembre de 2007, ja s'han recollit més de 8.000 firmes que sol·liciten una moratòria fins que la investigació pugui donar més informació sobre la seva eficiència i seguretat. L'any passat, la vacuna contra el VPH es va començar a administrar a prop de 200.000 nenes de tot l'Estat espanyol, malgrat les crítiques d'una part de les professionals de la salut i les organitzacions de dones, que denunciaven els dubtes existents en relació a la seva eficàcia i la incertesa dels seus efectes. Del centenar de varietats del virus, només quinze estan associades al càncer d'úter i la vacuna protegeix de dues d'aquestes varietats (16 i 18).

Un cop va transcendir la notícia de l'ingrés a la UCI de les dues nenes per afectació neurològica i convulsions, el Sistema Espanyol de Farmacovigilància va comunicar que havia registrat 103 notificacions de sospites de reaccions adverses associades a la vacuna, 35 qualificades com a greus. El Govern va respondre amb la retirada temporal del lot NH52670 de la marca Gardasil de Merck. El dilluns 16 de febrer, però, el País Valencià va reprendre la vacunació amb l'argument que havien comprovat que no existeix cap risc per la població. María José Hernández, presidenta de l'Associació de Dones de les Illes Balears per la Salut (ADIBS), ha manifestat que aquestes reaccions no són causades per un lot concret, sinó per la vacuna en general. De fet, un metge col·legiat a Ciudad Real (Castella-la Manxa) va notificar la reacció adversa de la seva filla a la vacuna. La nena hauria quedat inconscient després de rebre la primera dosi de la vacuna, en aquest cas del lot NJ00010. Segons ha informat la Conselleria de Salut a la DIRECTA, a Catalunya, s'han notificat dos casos greus. Un altre cas registrat és el del fill d'una jove vacunada que va néixer amb una malformació cardíaca. Sanitat ha assegurat que aquests tres casos són vacunacions que s'han dut a terme fora del centre escolar i, per tant, fora de l'edat compresa entre els onze i els dotze anys. Hernández ha explicat que hi ha ginecòlegs que estan recomanant la vacuna a les pacients encara que sobrepassin els dotze anys, tot i que la vacuna s'ha d'administrar abans de les primeres relacions sexuals.

Les reaccions adverses a l'Estat espanyol no són un cas aïllat. Segons un estudi elaborat per la Food and Drug Administration (FDA), els Centres pel Control i Prevenció de Malalties del Govern nord-americà han registrat 10.326 avisos sobre conseqüències adverses amb la vacuna Gardasil.

MATARÓ • L'AGÈNCIA CATALANA DE PROTECCIÓ DE DADES ESTUDIA EL CAS

Un regidor del PP utilitza indegudament dades del padró

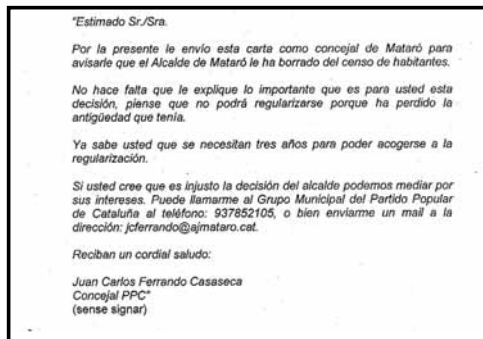
Directa Maresme
maresme@setmanaridirecta.info

El regidor de l'oposició (del PPC) a Mataró, Juan Carlos Ferrando, ha protagonitzat un cas d'ús indegut de dades protegides i ha vulnerat el dret a la intimitat d'algunes persones. Ferrando va enviar una sèrie de cartes dirigides a ciutadans que havien estat donats de baixa al padró municipal a partir de les dades personals facilitades pel govern durant una comissió informativa.

Des del consistori municipal, asseguruen que van procedir a retirar les dades del cens d'alguns veïns de Mataró, després d'intentar localitzar-les a través de trucades telefòniques, correspondència i porta a porta. Segons el govern, aquest és un procediment habitual que es du a terme cada any per conèixer el nombre real d'habitants i poder actualitzar el padró municipal.

A la carta, Ferrando aprofita per comunicar als destinataris -tots ells persones immigrades- que l'alcalde els "ha esborrat del cens d'habitants" i els recorda que, com a regidor del Partit Popular, pot vetllar pels seus interessos "si creu injusta la decisió de l'alcalde".

El cas s'ha conegut després que una de les persones afectades es dirigís a l'Oficina d'Atenció Ciutadana per aclarir el sentit de la carta enviada pel regidor popular, Juan Carlos Ferrando. La regidora de Ser-

Carta adreçada pel regidor popular a algunes veïnes de Mataró

veis Centrals, Montse López, ha recordat que els regidors de l'Ajuntament poden conèixer el contingut de decrets i resolucions municipals, però que no poden divulgar aquesta informació. Segons el consistori, l'ús que Ferrando va fer de les dades "podria vulnerar el dret a la confidencialitat". Per aquest motiu, el govern municipal va demanar un informe al secretari del consistori per valorar la gravetat del cas i poder conèixer amb més detall la normativa que regula l'ús d'aquestes dades.

Finalment, el cas ha caigut en mans de l'Agència Catalana de Protecció de Dades, després que el secretari municipal ho recomanés. De l'informe del secretari, se'n desprèn que els regidors tenen dret a

"conèixer les resolucions dictades per l'alcalde o els consellers delegats, llevat que inclogui informacions que afectin el dret a la intimitat de les persones".

Com a mesura de prevenció i per "motius de prudència", el secretari també ha recomanat que la informació que es faciliti als regidors només contingui els noms i cognoms de les persones afectades i exclouï altres dades que puguin vincular-se a les persones, "com ara l'adreça o altres elements de ràpida identificació".

El cap del grup municipal del PP, Paulí Mojedano, afirma que Ferrando no ha actuat amb il·legalitat, però reconeix "la incorrecció en el to de la carta".

MADRID • REPRESSIÓ

Jutgen cinc policies per la càrrega contra activistes del deute extern

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Audiència Provincial de Madrid va acollir a mitjans de febrer el judici a cinc policies que el novembre del 2000, sota les ordres del llavors delegat del Govern Francisco Javier Ansuátegui, van reprimir un grup de manifestants que feia una asseguda pacífica a les escales del Congrés dels Diputats per demanar l'abolició del Deute Extern dels països emporbats. El balanç va ser de 59 persones lesionades, catorze greus i 45 lleus, a més de set detingudes. Vuit anys després, els agents van seure al banc dels acusats per respondre les acusacions de lesions i detenció il·legal presentades per més de 40 persones de tot l'Estat, entre elles quinze catalanes. Durant la vista, els testimonis de l'acusació -procedents de Barcelona, Lleida, Terrassa, Vitoria, Saragossa i Madrid- van recordar els cops que van rebre quan intentaven desplegar una pancarta. Segons els denunciants, els cops els van provocar traumatismes cranioencefàlics, contusió cervical, esquinç de turmell, hematomes i contusions, que van requerir tractament mèdic i quirúrgic i en alguns casos van deixar seqüeles.

BARCELONA • REPRESSIÓ

L'Agència Catalana de Protecció de Dades investiga l'ús de fitxers policíacs

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

L'Agència Catalana de Protecció de Dades i la Sindicatura de Greuges estan instruint els expedients informatius respectius per saber fins a quin punt el procediment utilitzat pels Mossos d'Esquadra a l'hora d'identificar els gironins i gironines que van cremar fotografies dels reis espanyols el setembre de 2007 es va fer d'acord amb la llei. La campanya *Jo també cremo la corona espanyola* valora "molt positivament" que aquests dos ens de caràcter autònom estiguin duent a terme una tasca per esbrinar fins a quin punt les conductes policials -que consideren del tot il·legals- van ser correctes. Segons un portaveu d'aquesta entitat: "El procés judicial per la crema de fotografies dels reis va demostrar que els Mossos utilitzen uns fitxers polítics que la llei prohibeix de forma clara i evident". També s'ha fet públic que la fiscalia de Girona ha arxivat la denúncia que havia interposat la plataforma per la mateixa causa. Així mateix, el Tribunal Constitucional ha acceptat a tràmit el recurs presentat per la defensa dels dos primers processats.

Desallotgen una casa ocupada a Terrassa

Quatre dotacions dels Mossos d'Esquadra van desallotjar un immoble situat al carrer de Suris de Terrassa el dimarts 10 de febrer. L'habitatge era una casa particular que s'havia ocupat la nit anterior. La policia va tallar tot el carrer i va impedir que s'apropés cap membre de la vintena de persones que s'hi havia congregat. També se'ls va negar tota informació i se'ls va amenaçar amb l'ús de la força. Alguns

d'aquests agents no duïen les seves identificacions amb el número de placa visibles tal com diu la llei. Poc abans de les quatre de la tarda va arribar una furgoneta de l'Agrupació Regional de Recursos Operatius (ARRO), agents antidisturbis, que durant deu minuts van intentar enderrocar la porta. Van romandre deu minuts més dins la casa amb els ocupants, als quals van colpejar amb la porra i van sotme-

tre a vexacions i intimidacions, segons els afectats. Les mateixes fonts asseguren que la policia no va mostrar l'ordre de desallotjament en cap moment ni van comunicar els seus drets als tres detinguts fins que no van arribar a la comissaria, on els joves es van negar a declarar. Se'ls imputa un delicte d'usurpació i es resta a l'espera que se'ls citi per comparèixer al jutjat. DIRECTA TERRASSA

, així està el pati

GIRONA · EL 14 DE FEBRER LA POLICIA VA IMPEDIR REPARTIR FULLS VOLANTS DENUNCIANT LA PRESENCIA DE FEIXISTES A L'ESTADI

L'Ajuntament destinarà el 10% de les ajudes per la crisi al camp del Girona

Directa Girona

girona@setmanaridirecta.info

El club gironí de futbol, que va ascendir a 2a A el juny passat, rebrà una inversió dotada en 1.200.000 euros per construir la grada est i un nou edifici de serveis. Les obres representaran l'augment de la capacitat del camp de futbol dels 7.000 aforaments actuals a una mica més de 9.000. La inversió es farà a càrrec dels fons estatals d'inversió que ha aprovat el govern de Zapatero i que dota els municipis de fons per invertir en obres locals. Dins el conjunt de projectes -fins ara se n'han presentat 41-, aquesta partida representa un 10% del total pressupostat de la inversió, que és de més d'onze milions d'euros. El màxim que podria rebre la ciutat de Girona a través d'aquests fons estatal és de catorze milions d'euros.

No és el primer cop que es produeix una inversió en projectes esportius d'elit en mans privades

Aquestes ajudes estatals d'inversió local tenen l'objectiu, segons el govern espanyol, de crear llocs de treball com a eina per lluitar contra la crisi, que té l'atur com un dels seus efectes principals. Aquest objectiu és difícil d'acomplir en una demarcació on, entre el desembre i el gener, hi ha

DAVID BORRAT

Espai, actualment buit, on està previst construir la futura grada est de l'estadi.

hagut un augment de l'atur de quasi 3.000 persones i on les obres marcades per l'Ajuntament són puntuals i sense una creació d'ocupació posterior a la seva finalització. En aquest sentit, només aportarà nous llocs de treball de forma estable l'obra que té un pressupost superior a la reforma de l'estadi de futbol, la construcció d'una nova escola bressol.

El beneficiari d'aquesta inversió, el CF Girona, actualment està immers en el procés de transformació que el

convertirà en una societat anònima esportiva, amb la corresponent compra d'accions per part de tots aquells socis que ho demanin. Així doncs, les inversions i millores que l'Ajuntament destina a l'estadi, tot i ser de titularitat municipal, seran gestionades exclusivament per la directiva del club i en un últim cas pels seus socis. Abans de l'inici de la temporada a la segona divisió A estatal, el consistori ja va sufragar les obres necessàries per permetre que el club gironí complís el regla-

ment de la federació espanyola de futbol en matèria de seguretat al camp. La instal·lació de cadires per als aficionats, la col·locació de tanques per separar les aficions i la millora dels accessos a l'estadi van formar part d'aquelles millores. No és el primer cop que es produeix una inversió en projectes esportius d'elit de mans privades a la ciutat de Girona. El pavelló de Fontajau es va construir per permetre dotar d'infraestructura el club de bàsquet Girona. Posteriorment i després

de passar per diverses mans, el club va acabar en fallida econòmica i sense capacitat de mantenir el cost que representava la seva existència.

La policia silencia la denúncia de l'existència d'un grup feixista a l'estadi fet per la CUP

L'ascens del FC Girona a la 2a A ha comportat un augment de l'afició i l'aparició de diferents penyes, entre elles els Ultras Girona, de marcat caràcter ultradretà. Aquest grup, que assisteix a tots els partits que es juguen a Girona amb banderes espanyoles i fent salutacions feixistes, també ha seguit l'equip en algun dels seus desplaçaments. Va assistir, per exemple, al partit que es va jugar a Tarragona entre el Nàstic i el Girona, on els seus membres van protagonitzar una sèrie d'incidents greus, amb crits nazis, amenaces i destrosses a l'autocar on viatjaven. Tot i que els fets es van fer públics a diversos mitjans de comunicació, la directiva del club va descartar cap acció contra aquests aficionats i el grup que formen. Davant d'aquest fet, la CUP de Girona va enviar una carta a la directiva on se'ls demanava que emprenguessin accions immediates per evitar les actituds feixistes a l'estadi. El club va rebutjar la petició. Aquest dissabte i aprofitant el partit entre el Girona i l'Albacete, alguns membres de la CUP van repartir fulls volants entre el públic per denunciar l'actitud del club davant d'aquests fets. Agents de país a la policia municipal i els Mossos d'Esquadra van reduir els militants i van impedir que continuessin repartint els fulls on es denunciava la permissivitat amb el grup d'ultrases.

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT · DES DE L'ANY 2000, NO SE SUSPENIA UN CONCERT PER PRESSIONS POLÍTiques A CATALUNYA

El PP força la suspensió d'un concert d'un grup basc a la sala Salamandra

Sergi Picazo

redaccio@setmanaridirecta.info

La suspensió del concert del grup basc Su Ta Gar a la sala Salamandra de l'Hospitalet de Llobregat estableix un precedent pràcticament inèdit a Catalunya durant els últims vint anys. De fet, el darrer cas es va produir l'any 2000, quan la tercera edició del Doctor Marteen's Ska Festival que s'havia de celebrar a Tarragona va ser suspès perquè el Servei de Jocs i Espectacles de la Delegació Territorial de Tarragona va considerar que podria "provocar alteracions de l'ordre públic" a causa de l'actuació de Fermin Muguruza. En aquesta ocasió, les pressions del Partit Popular -i, darrer d'ell, de l'Associació de Víctimes

del Terrorisme (AVT), segons fonts de la sala- sobre els promotors del concert van ser tan "brutals" que els promotors van haver de cedir i cancel·lar el concert previst pel 7 de febrer passat. "Tenim por d'un enfrontament entre grups *fatxes* i antisistema i no volíem donar cap argument al PP". El director de la Salamandra, David Lafuente, va explicar a la DIRECTA que, passats els dies, tenen més clar que no tornaran a "caure en aquest tipus de xantatge". Els gestors de l'espai temien que hi hauria aldarulls perquè els Mossos d'Esquadra van informar-los que considerarien l'actuació de Su Ta Gar com un "concert de risc" i hi enviarien policies de país.

Lafuente considera que "la situació se'ns n'havia anat de les mans",

tot i que el grup basc de heavy metal ja havia tocat a la Salamandra sis vegades. El més curiós és que el grup havia de tocar el 19 de desembre i el concert es va suspendre per problemes a la gola del cantant. Aquell dia, el PP i l'AVT probablement encara no sabien qui era Su Ta Gar ni les lletres de les seves cançons reivindicatives.

Un cop reprogramat el concert el mes de febrer, el regidor del PP a l'Hospitalet Juan Carlos del Río va iniciar una campanya mediàtica de pressió contra l'Ajuntament -governat per PSC- i la sala Salamandra i va acusar Su Ta Gar de fer "exaltació de la barbàrie terrorista" i "apologia d'ETA". Del Río també va assegurar que el grup Su Ta Gar "està vetat a quasi tots els municipis d'Espanya menys al Pa-

ís Basc" i, almenys fins la setmana passada, a Catalunya. El PP ja havia intentat suspendre alguns concerts el juliol de 2005, com un de Soziedad Alkoholika al Prat de Llobregat, organitzat per Joves Alternatius. L'organització va aconseguir tirar endavant l'acte. Aquest tipus de campanyes de caire espanyolista i xenòfob del PP a l'extrarradi barceloní -com el recent boicot a la construcció d'un oratori musulmà a Badalona- han reviscolat els últims mesos.

La sala Salamandra també va deixar clar que el concert de Su Ta Gar no estava patrocinat per cap entitat pública ni privada i que la sala estava llogada. Per tant, no s'havia utilitzat cap fons públic per fer el concert, tal com deia la queixa incorrectament.

Antecedents de prohibicions

Tal com afirmen diverses fonts de discogràfiques i revistes musicals catalanes consultades per aquest setmanari, la suspensió del grup basc Su Ta Gar trenca amb una llarga tradició a Catalunya. Rarament, des dels anys de l'anomenada transició, s'havia suspès un concert per motius polítics i denúncies de partits de dreta o d'ultradreta. Fins i tot els membres de Su Ta Gar es van sorprendre de la notícia i la van lamentar perquè Catalunya era un lloc de l'Estat on fins ara podien tocar sense entrebancs. Ells i altres bandes com Soziedad Alcohólica, Berri Txarrak o el propi Fermin Muguruza han patit sovint cancel·lacions a causa del rebuig de l'AVT.

, reportatge

Parlen les parets

Un impacte visual que trenca amb l'estereotip de l'ordre urbà i llança un missatge que pot ser crític amb la societat o les institucions, que pot ser una expressió purament personal i que, en tot cas, representa un desafiament a l'ordre establert.

El grafiti sempre es mou entre la consideració d'art o delictes. A Barcelona, s'intenta assimilar i es fan festivals institucionals com l'*Hipnòtic* -al CCCB-, on el grafiti té el seu espai destacat i on es conviden noms de figures importants dins d'aquest món, com el grup Swoon o l'italià Blu.

A Madrid, es persegueix l'activitat grafitera i, a Màlaga, cinc artistes van ser detinguts.

En tot cas, és un fet: el grafiti s'està guanyant un lloc en el món de l'art urbà, considerat dins el que s'anomena cultura hip-hop. L'artista Blu ha pintat uns murals enormes, encarregats pel museu d'art modern Tate de Londres, que els vol penjar a la seva façana. També són coneguts els seus grafitis impactants estampats sobre el mur construït per Israel a la franja de Gaza.

Els primers grafitis van aparèixer a Nova York i, a l'Estat espanyol, aquesta activitat es va començar a practicar als anys 80 a Madrid, des d'on es va estendre arreu de la península.

Rapidesa, astúcia, economia de mitjans i visibilitat són els principis bàsics que conformen l'acció de carrer.

No tots els artistes de grafiti són coneguts i famosos, però tots busquen la seva forma d'expressar-se sobre les parets del lloc on viuen. Un exemple el tenim amb aquestes imatges preses a Badalona, on -enmig del caos urbanístic que fa que l'autopista se't planti al menjador de casa- els artistes s'expressen sobre els murs bruts de la ciutat.

TEXT: Eloi de Mateo

FOTOGRAFIA: Agusti Codinach

, així està el pati

VILANOVA I LA GELTRÚ · EL 20 DE FEBRER LA PLANTILLA FARÀ UNA JORNADA DE VAGA I ES MANIFESTARÀ PELS CARRERS DE BARCELONA

L'empresa Mahle vol acomiadar la meitat de la plantilla abans de l'estiu

Ramon Vila
redaccio@setmanaridirecta.info

A principis de febrer, la direcció de Mahle SA, dedicada a la fabricació de components de motor i ubicada a Vilanova i la Geltrú (Garraf), va lliurar al comitè d'empresa l'informe d'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que promou l'extinció del contracte a 250 treballadores, gairebé la meitat d'una plantilla de 530 persones. El mes de novembre, la patronal havia informat de les seves pretensions basant-se en la baixada de comandes dels clients

La CGT afirma que no poden assumir la destrucció de 250 llocs de treball en funció de les previsions econòmiques fetes fins l'any 2013

causa de la crisi actual del sector de l'automoció. Amb aquest ERO, l'empresa vol aprofitar per reorganitzar la plantilla i al·legua que, des de la matriu alemanya, estan reestructurant les plantes de tot Europa. I la de Vilanova passarà de produir vuit milions de

Manifestació a Vilanova el 14 de febrer

pistons el 2006 a quatre milions a partir de 2010, hi hagi crisi o no. El comitè d'empresa prepara un informe alternatiu i va mantenir una reunió amb la inspectora de Treball que porta el cas per reclamar que el Departament no accepti l'expedient de regulació, tot i que l'empresa ja preveu acomiadar la resta de la plantilla la primavera de l'any 2010.

Mobilitzacions

Després de fer concentracions diàries a l'hora que entren els caps de l'empresa i de pujar en fila, totes les treballadores del torn, a les oficines a donar les gràcies a la direcció per la seva decisió, el dissabte 14 de febrer, a Vilanova, la plantilla va convocar una manifestació per exigir la implicació de l'Ajuntament del Garraf, que va aplegar més de 1.000 persones. El 20 de febrer tornaran a fer una jornada de vaga i es manifestaran pels carrers de Barcelona. De fet, el setembre passat la plantilla ja va viure grans mobilitzacions per la negociació del conveni col·lectiu -que estava bloquejada des de feia més d'un any i mig- i el desembre l'empresa va retirar un ERO temporal

que hauria afectat el 87% de les treballadores i el va substituir per un pla de flexibilitat laboral.

Propostes de futur

El comitè d'empresa -amb majoria del sindicat CGT- exigeix a la direcció de Mahle que porti projectes nous a la planta del Garraf "per tenir una viabilitat real de futur i no dependre només de dos clients" -Mercedes i BMW. Diuen que Mahle està aprofitant la situació actual del sector per deslocalitzar els productes que es fan a la planta de Vilanova amb l'argument que ja no es faran més o que la competència els ha tret aquests productes. La CGT afirma que no poden assumir la destrucció de 250 llocs de treball decidida en funció de les previsions econòmiques calculades fins l'any 2013. Així doncs, el comitè d'empresa va fer una proposta a la direcció de l'empresa que inclou la prejubilació de les treballadores de més de 55 anys, l'aportació de diners per qui vulgui marxar voluntàriament i l'aplicació d'un ERO temporal per la resta de la plantilla. Segons el comitè d'empresa, la direcció de la planta de Vilanova els ha comunicat que d'aquí un mes acomiadaran 140 persones i la resta de treballadores afectades per l'ERO perdran la seva feina abans de l'estiu.

Segons informava la CGT a finals d'any, Catalunya suma 700 expedients de regulació dins el sector de l'automoció, incloent els temporals i els d'extinció en qualsevol de les seves fases.

GAVÀ · L'EXPEDIENT DE REGULACIÓ D'OCCUPACIÓ AFECTA MÉS DE 1.000 TREBALLADORES A CATALUNYA

CCOO i UGT arriben a un preacord en el conflicte de Roca i CGT i COP el rebutgen

Directa Baix Llobregat
baixllobregat@setmanaridirecta.info

El divendres 13 de febrer, a Madrid, es va aprovar un preacord -amb el suport de CCOO i UGT i rebutjat per CGT i COP- que serà sotmès a referèndum el 18 de febrer als tres centres inclosos en l'Expedient de Regulació d'Ocupació (ERO) que ha presentat la direcció de l'empresa de sanitaris Roca. Aquest expedient afecta prop de dos mil llocs de treball, repartits entre Sevilla, Madrid i Gavà (Baix Llobregat), que concentra la meitat de les afectacions.

Les negociacions, durant les quals la direcció de Roca no ha fet cap oferta d'inici i ha esperat fins a l'últim moment per fer una proposta inamovible i que s'havia de resoldre en pocs minuts, van començar fa tres setmanes. També durant els debats,

la UGT va renunciar a cedir el seu local com a resposta a les mobilitzacions que feia la plantilla de Madrid davant les seves portes per boicotejar un dia de negociació. D'altra banda, les negociacions van estar a punt de suspendre's quan, la setmana passada, el director de recursos humans va rebre l'impacte d'ous de pintura llençats per treballadores que l'esperaven a la porta del local on es reunien els sindicats i la patronal.

L'ERO

Aquest ERO -que és el cinquè consecutiu que pateix la plantilla de Roca- es presenta sota l'argument de l'acumulació d'estocs per falta de construcció d'habitatges, tot i que l'entrada de peces fabricades a l'estranger -que s'acumulen als magatzems dels tres centres- ha augmentat. Així doncs, la direcció pretén que les persones acomiadades vagin a l'atur durant períodes que poden arribar als deu mesos

La direcció pretén que les persones acomiadades vagin a l'atur durant períodes que poden arribar als deu mesos

La direcció pretén que les persones acomiadades vagin a l'atur durant períodes que poden arribar als deu mesos

La CGT és qui ha dut a terme les protestes a Gavà, ja que CCOO i la UGT han optat per negociar i reconèixer els motius de l'empresa, tot i que discrepen en les formes. La CGT, en canvi, ha promogut durant aquest temps l'anul·lació de l'ERO i no considera vàlides les al·legacions de la patronal. Des de fa tres setmanes, un grup reduït de treballadores bloqueja diàriament l'entrada de camions que porten peces fabricades per Roca a l'estranger durant unes hores, a més de reunir -cada dimecres- manifestacions de poc més d'un centenar de

persones que han passat pels ajuntaments de Gavà i de Viladecans. Les assemblees informatives es fan al migdia a les portes de la fàbrica, perquè ni els sindicats majoritaris ni la patronal no ofereixen un espai de reunió. Segons denuncia la CGT, des dels sindicats majoritaris no només no es recolzen les convocatòries, sinó que proven de silenciar-les i desprestigiar-les.

Protestes i mobilitzacions

La CGT és qui ha dut a terme les protestes a Gavà, ja que CCOO i la UGT han optat per negociar i reconèixer els motius de l'empresa, tot i que discrepen en les formes. La CGT, en canvi, ha promogut durant aquest temps l'anul·lació de l'ERO i no considera vàlides les al·legacions de la patronal. Des de fa tres setmanes, un grup reduït de treballadores bloqueja diàriament l'entrada de camions que porten peces fabricades per Roca a l'estranger durant unes hores, a més de reunir -cada dimecres- manifestacions de poc més d'un centenar de

persones que han passat pels ajuntaments de Gavà i de Viladecans. Les assemblees informatives es fan al migdia a les portes de la fàbrica, perquè ni els sindicats majoritaris ni la patronal no ofereixen un espai de reunió. Segons denuncia la CGT, des dels sindicats majoritaris no només no es recolzen les convocatòries, sinó que proven de silenciar-les i desprestigiar-les.

Lluny de les famoses protestes dels anys setanta, referent de lluita sindical a les poblacions de Gavà i Viladecans, avui dia la mobilització és escassa. En canvi, no és així a Madrid i a Sevilla, on els sindicats uneixen forces a cada convocatòria i les protestes tenen més seguiment. Allà, els bloquejos de camions duren 24 hores i es fan assemblees informatives cada dia. De moment, s'espera el proper referèndum per decidir futures actuacions.

, així està el pati

VALLS · LA TROBADA VA PERMETRE APROFUNDIR EN LES IDEES CONTRÀRIES A L'AUGMENT DE PRODUCCIÓ I DE CONSUM

El Camp de Tarragona acull la Segona Jornada sobre decreixement

Directa El Camp
elcamp@setmanaridirecta.info

Valls va acollir, el dissabte 14 de febrer, la segona jornada sobre decreixement al Camp de Tarragona. La jornada va tenir lloc des del deu del matí fins a les vuit del vespre a la plaça del Blat i va començar amb un mercat d'intercanvi. Les persones que van participar-hi van intercanviar roba, menjar, tot tipus d'objectes, massatges i fins i tot depilacions sense la mediació dels diners.

Aquest mercat tan particular es va desenvolupar paral·lelament al tradicional mercat agroecològic i de varietats locals, un mercat que es convoca cada segon dissabte de mes a la capital de l'Alt Camp. Al migdia es va fer un dinar popular agroecològic, organitzat pels productors de l'Associació de Defensa Vegetal (ADV) i Gent

del Camp, que va ser considerat com un èxit d'assistència rotund -es van repartir una vuitantena d'àpats.

Durant la tarda es va projectar el documental *Tot sobre la Marxa*, el seguiment de la ruta en bicicleta que va recórrer el país per donar a conèixer la ideologia d'aquest moviment social

Les participants van intercanviar roba, menjar, tot tipus d'objectes, hores de massatge, etc.

que fa una revisió crítica del model d'industrialisme que ha caracteritzat l'economia dels països occidentals du-

rant els últims dos segles i reivindica el decreixement de la producció i el consum a la nostra societat. El moviment basa el seu discurs en la importància de conèixer amb vivim i cap on ens porta el model de vida que ens estan venent. La seva proposta de model de vida passa per ser més respectuoses amb la natura i per "alliberar-nos del poder del sistema dominant, d'organitzar la insubmissió, de reagrupar-nos, de prioritzar les alternatives i d'interconnectar-les". Tota aquesta càrrega ideològica la resumeixen en la frase: "Es hora de deixar de treballar per l'economia de creixement i dedicar-nos a practicar el decreixement".

Durant la jornada es va assajar el joc anomenat *Ensenyant el NAP*. Encara en fase de creació, el NAP (Nucli de Persones Autònomes) és un joc de taula que consisteix a fer que un grup de persones simuli el funcionament

d'una xarxa social en una economia sense diners. La jornada va concloure amb una assemblea on prop de trenta persones van parlar de la continuïtat

dels mercats d'intercanvi a d'altres localitats i van plantejar la possibilitat de crear un grup autònom d'intercanvi i suport mutu permanent.

BARCELONA · CONTRACTACIONS IL·LEGALS I PRESSIONS ALS TREBALLADORS

L'acomiadament d'un treballador de DAMM destapa irregularitats

Roger Rovira
redaccio@setmanaridirecta.info

L'acomiadament improcedent d'un treballador de l'empresa DAMM ha tret a la llum un seguit d'irregularitats administratives a l'hora de contractar els treballadors en l'empresa cervesera. Arran d'una discussió amb un encarregat, Miguel Àngel Jiménez va ser acomiadat el 31 d'octubre, després de cinc anys i mig de treballar per l'empresa sense incidències. Jiménez va refusar la indemnització de 45 dies per any (uns vuit mesos de sou) i, des de llavors, viu instal·lat en una caravana davant la fàbrica que la firma té al carrer Rosselló de Barcelona.

Miguel Àngel Jiménez viu des del 31 d'octubre davant de la DAMM a Barcelona

Els sindicats denunciaven assetjament laboral i pressions als nous treballadors perquè no se sindiquin

A nivell legal "no té res a fer, ja que l'empresa li ha donat el que pertoca -lament David Castillo, del comitè d'empresa per CCOO-, però estem recorrent a la pressió social perquè aquesta situació demostra que no cal fer res perquè et facin fora, ja que l'empresa ha reconegut des del primer moment que l'acomiadament és improcedent". Segons Casti-

llo, que també és secretari general de la secció sindical, "en reunions del més alt nivell amb CCOO i UGT, l'empresa es mostra inflexible". Mentrestant, la plantilla continua de manera periòdica amb les aturades de producció, les protestes i les concentracions, l'última de les quals es va fer el dimarts 16 de febrer. "A l'empresa passen més coses; és clau que Miguel continuï reclamant el seu lloc de treball", afegeix Castillo. Cal destacar que els sindicats han denunciat assetjament laboral i pressions als nous treballadors perquè no se sindiquin.

El context del conflicte és la reestructuració de les diferents fàbriques de l'empresa, que retalla llocs de treball, incloent els dels operaris de manteniment de les instal·lacions, amb les avaries corresponents. Els

sindicats denuncien que l'empresa responsabilitza els treballadors de la pèrdua de producció que provoca aquesta situació. El balanç, de moment, és un expedient sancionador a set membres dels diferents comitès d'empresa de les plantes de Gramenet de Besòs, El Prat i el carrer Rosselló de Barcelona.

Fora de la legalitat

David Castillo va explicar a la DIRECTA en què consisteix la nova manera de contractar que DAMM du a terme, anomenada *talenda*: s'arriba a un acord individual amb el treballador pel que fa al sou, òbviament a la baixa, tot i que la resta del contracte respecta el conveni. El dia cinc de febrer, Inspecció de Treball va declarar il·legal aquesta pràctica i va sancionar l'empresa administrativament.

CATALUNYA · CONFLICTE LABORAL

Panrico no vol negociar el compliment del conveni tot i la pressió dels treballadors

Redacció Directa
redaccio@setmanaridirecta.info

Malgrat la vaga que els treballadors de Panrico van mantenir durant la segona setmana de febrer, l'empresa es nega a negociar el compliment del conveni. Els sindicats convocats -CGT, CCOO i UGT- denuncien el tancament de la línia de producció del *bollycao dokio* de Santa Perpètua de la Mogoda, al Vallès Occidental, tot i que el conveni signat l'any 2007 garanteix textualment el manteniment del 100% de la producció de la planta. Els treballadors, a canvi d'aquesta garantia, van acceptar un augment de sou notablement inferior a l'IPC d'aquell any (d'un 4,2% a un 2,2%). La garantia, però, s'ha traduït en una reducció de la plantilla "mitjançant baixes incentivades, prejubilacions i disminució de les contractacions", segons la CGT.

Un 80% secunda la vaga

La vaga en resposta a la reducció de feina va ser seguida per un 80% de la plantilla, segons els convocants, i va paralitzar tant la producció com la distribució dels diferents productes alimentaris a Catalunya, les Illes Balears, Aragó i el País Valencià des del 7 de febrer fins al dia 14. Els sindicats denuncien la violència exercida per l'empresa ja que, quan forçava la sortida -"costi el que costi"- de diverses camionetes dels magatzems de l'empresa a Cornellà, José María López Avila -un

treballador que feia tasques de picquet informatiu- va ser atropellat i va haver de ser ingressat a l'hospital. Les lesions van ser lleus. Gaspar Fernando, delegat de la CGT, va denunciar "la velocitat inadequada a què va sortir la camioneta del magatzem".

Diversos treballadors van resultar ferits a causa de les càrregues policials

També van resultar lesionats lleus diversos treballadors a causa de les càrregues policials repetides contra la plantilla a Cornellà i a Barcelona, inclòs el secretari general de la Federació Agroalimentària de CCOO de Catalunya, Miguel Àngel Domínguez.

Diàleg inexistent

Treballadors i empresa han estat citats al Departament de Treball per apropar postures, després de dues trobades infructuoses abans de la vaga. Durant l'última mediació, que es va allargar fins les sis de la matinada del dissabte 7 de febrer, l'empresa va amenaçar d'emportar-se més línies de producció, de dur a terme més acomiadaments i de no complir el seu pla d'inversions per la planta de Santa Perpètua.

, roda el món

internacional@setmanaridirecta.info

EUSKAL HERRIA • LA GRAN MANIFESTACIÓ A URBINA (ARABA) ACABA AMB DESENES DE FERITS I VUIT PERSONES DETINGUDES

La repressió a la lluita contra el Tren d'Alta Velocitat basc s'endureix

Julen Tillo
Països Catalans

La repressió de la policia basca va fer un salt qualitatiu per afrontar la creixent oposició al Tren d'Alta Velocitat (TAV) el 17 de gener passat a la localitat alabesa d'Urbina, un dels llocs on fa mesos que han començat les obres. Després d'un gran retard arran dels nombrosos controls de la Guàrdia Civil instal·lats als voltants del lloc de convocatòria, prop de 4.000 persones van participar en una gran manifestació contra el projecte basc del TAV. La marxa va transcórrer sense incidents i al final, "en un acte de desobediència civil pacífica", centenars de persones van envair els terrenys de les obres i van intentar fer una asseguda multitudinària. La reacció de l'Ertzaintza va ser contundent: càrregues i piloteres a camp obert i pal·lisses al camí de tornada cap al poble, que van deixar desenes de persones contusionades -vuit hospitalitzades, centenars d'identificades i vuit detingudes, a qui es va incomunicar durant tres dies. La policia basca pretenia enviar-les a l'Audiència Nacional espanyola a Madrid i, d'aquesta manera,

Milers de persones han manifestat la seva oposició al projecte a diverses localitats basques

intentar relacionar la lluita contra el TAV amb terrorisme. L'Audiència espanyola ho va desestimar, tal com va fer setmanes abans amb dos joves de Beasain, que van ser enviats a Madrid per tallar la carretera del poble amb una pancarta, sota els arguments que la lluita contra el TAV "formava part de l'estratègia d'ETA". Aquest gir repressiu busca criminalitzar el moviment d'oposició al TAV, que no ha parat de créixer, segons els opositors.

Una mica d'història

Les primeres assemblees contra el TAV, que van assentar les seves bases sobre un discurs antidesenvolupamentista que anava més enllà de la crítica a un projecte espanyol i imposat van néixer fa quinze anys, quan es perfilava el projecte de la Y basca. Des dels inicis es va criticar el model social que necessita l'alta velocitat i també es va senyalar els seus danys socials i ecològics. Davant la mobilitat obligatòria i el malbaratament energètic, es va proposar la proximitat i l'autonomia. Des de l'any 1993, el nombre de gent que participava a les

Encadenats a les obres a Eskoriatza, a l'esquerra i, a la dreta, acció aturant el tren *Alvia* a Bilbo, gener 2007 i marxa cap a les obres d'Urbina, gener 2009.

acampades i manifestacions va anar creixent i, el 2001, es va crear *AHT Gelditu! Elkarlana* (Aturem el TAV!), una coordinadora àmplia integrada per diferents persones i grups (sindicats, moviments socials, ajuntaments, grups ecologistes, etc.). L'inici físic de les obres es va fer efectiu el 2006 a Urbina i, durant els mesos següents, es va estendre a diverses zones d'Euskal Herria. La resposta de l'oposició no es va fer esperar. El gener de 2007, es va constituir l'espai de resistència d'Urbina com a base de mobilització i debat permanent contra el TAV. Des de llavors, les accions de desobediència i de resistència s'han multiplicat: invasions col·lectives de les obres, embidonaments i encadenaments per paraitzar carreteres i màquines. Alhora, diferents localitats han celebrat consultes populars, a través de les quals la població ha mostrat el seu rebuig al projecte. El Ministeri de Foment ha tingut problemes a molts pobles a l'hora de firmar les actes d'expropiació de terrenys i masos per fer les obres. En alguns casos, les actes s'han arribat a firmar als afores del poble, a peu de cotxe, davant l'oposició veïnal. Els casos de sabotatges a les màquines de l'obra també han augmentat. D'altra banda, les princi-

pals capitals basques han acollit manifestacions nacionals que han comptat amb la participació d'entre 5.000 i 10.000 persones aquests darrers temps.

El paper d'ETA

En aquest context, ETA va assassinar el constructor Uria el 3 de desembre passat i va irrompre en el conflicte, com va fer en el seu dia amb la lluita contra la central nuclear de Lemoiz o amb la lluita contra l'autovia de Leizaran. Els debats intensos en el si dels

El govern basc ha intentat elevar els actes de desobediència a la categoria de terrorisme

grups antiTAV van donar lloc a la formulació de crítiques a ETA per la seva "intromissió". AHT Gelditu!, l'Assemblea contra el TAV i diverses persones a títol individual van treure comuni-

cats crítics. El moviment reclamava la seva autonomia, defensava la desobediència civil i la mobilització massiva i demanava a l'organització "que deixés de tutelar la societat basca". Després de ser ignorat, el moviment ha patit -amb més força després de l'assassinat d'Uria- un salt qualitatiu en la criminalització mediàtica, que és clau en l'estratègia repressiva. De sobte, tots els diaris han començat a assenyalar el moviment contra el TAV.

Paral·lelament, durant les darreres setmanes, a part de l'episodi dels joves de Beasain portats a Madrid, hi ha hagut seguiments i marcatges de persones, a part d'una pallissa a un jove de Tolosa. El darrer capítol -i el més greu- va ser la repressió durant la manifestació d'Urbina, el 17 de gener passat. Ordres policials manaven "detenir i pegar els coneguts", d'acord amb una estratègia renovada que busca criminalitzar i reprimir el nucli activista perquè serveixi d'exemple a la resta. Davant d'això, diversos col·lectius estan recollint informació de les agressions viscudes per fer denúncies col·lectives i públiques.

La criminalització mediàtica actual que denuncien els grups contraris al TAV fa que els opositors temin nous cops policials, però insisteixin

que no volen centrar la feina només en la tasca antirepressiva i recorden que l'arrel del problema és el model destructor que representa el TAV. Mentrestant, les activitats contràries

Les obres comencen a patir retards, en part per la multiplicació d'accions contràries

al projecte continuen a diferents zones. La primera setmana de febrer, es va fer una manifestació -que culminava unes jornades de diversos dies contra aquesta infraestructura- a la vall de la Sakana i al poble de Legorreta, el diumenge 15, es va celebrar una consulta popular sobre l'obra.

+ INFO

www.sindominio.net/ahtez
www.ahtgelditu.org

ENTREVISTA · LIBURN ALIU KOSOVAR MEMBRE DEL MOVIMENT VETEVEDOSJE!

“Malgrat la independència, jo no parlaria d'autodeterminació”

Un any després de la declaració d'independència de Kosovo, el febrer de 2008, la seva autodeterminació es veu lligada a la tutela de les forces internacionals que –a batzegades– van deixant espai per un poble kosovar encara molt ferit i dividit. Liburn Aliu és una activista albanokosovar del moviment Vetevedosje! –autodeterminació– que ja reclamava la llibertat del seu poble abans de la declaració i que, avui, defensa que encara els queda molt camí per gaudir plenament d'aquest dret. Recentment, Liburn Aliu ha participat al Fòrum Social Mundial celebrat en territori amazònic brasiler, on –per primer cop– s'ha debatut el paper de les nacions sense Estat i el dret a l'autodeterminació dins el moviment altermundialista.

Laia Gordi
Barcelona

Sou un partit independentista, però a Kosovo ja teniu la independència, no?

Nosaltres defensem, primer de tot, l'autodeterminació. Jo sóc albanès de Kosovo. Som la majoria al territori on vivim, però hem estat dividits des de 1912 i, des d'aleshores, hem viscut en conflicte a diferents nivells: lluitant, resistint... Ara hem arribat al punt en què Kosovo s'ha declarat independent. És un Estat reconegut però, malgrat la declaració, jo no parlaria d'autodeterminació perquè és una declaració que no es basa en un referèndum, sinó que és fruit d'uns pactes entre equips de polítics negociadors albanesos i serbis i amb el paquet de compromisos instat per l'ONU. Uns compromisos que impliquen la divisió interna de Kosovo en diferents estats en funció de l'ètnia i la religió. Nosaltres lluitem per una nova constitució que uneixi els kosovars en un únic Estat. Volem l'autodeterminació, sí, però amb el dret d'anar on vulguem del territori, que no hi hagi àrees prohibides.

“La policia va matar dos manifestants i els comandaments internacionals havien ordenat l'atac”

Rebutgeu la tutela intencional, doncs?
A Kosovo encara hi ha una administració internacional. Hi és des de 1999 i, ara, n'ha vingut una de nova. Ambdues fan les lleis sense que ningú les hagi escollides. Estan per sobre de la llei i es dediquen a aplicar-la. Nosaltres, com a organització, no estem en contra de la comunitat internacional, ens agrada tenir-los aquí com a assessors, com a ajuda, però no volem que ens manin. Des que vam néixer, l'any 2005, ens hem anomenat *moviment per l'autodeterminació* i hem fet moltes accions i manifestacions. El febrer de 2007, vam fer una gran manifestació on va intervenir la policia, que va matar dos manifestants i en va ferir divuit més. D'acord amb la inves-

tigació feta per la comunitat internacional, la manifestació es desenvolupava pacíficament i la policia va actuar violentament sense motiu, però –és clar– ningú no ha anat als tribunals perquè tenen immunitat i estan donant les culpes a un grup de policies en particular. No hi ha justícia a la cadena de comandaments. És impossible dialogar per treure a la llum que els comandaments internacionals van ordenar l'atac i ningú no anirà a la presó.

El conflicte, que històricament havia estat entre Estats, ara és entre ciutadans

Què contempla exactament el paquet de compromisos de l'ONU?

D'acord amb el paquet de compromisos, hi haurà una organització internacional que manarà sobre Kosovo. Fins ara era l'ONU, però avui ja n'hi ha dues de diferents. El principal inconvenient del paquet, però, són les divisions internes del territori que ha creat a Kosovo. Ho han anomenat amb el nom bonic de descentralització, com si així donessin poder als ciutadans. Però, per nosaltres, descentralització significa la creació de zones que estan directament relacionades i separades en funció de l'ètnia i que estan completament connectades a Sèrbia. Això significa que el territori kosovar és controlat directament i assumim que tenen la seva pròpia policia, el seu autofinançament i la seva manera d'organitzar-se. Aquest divisió ètnica, de fet, declara dues nacions: la nostra i la sèrbia. Abans de 1912, vivíem tots junts i lluitàvem conjuntament contra els turcs. Després de 1912, les polítiques de l'Estat serbi van començar a fomentar un conflicte per fer-nos fora o mantenir-nos aïllats. Així doncs, la nostra lluita sempre ha estat contra l'Estat serbi, no contra els ciutadans. Ara ja no hi ha més polítiques sèrbies contra les quals lluitar, però enfrontar-nos a la minoria sèrbia que tenim al costat construirà un nou odi entre uns i altres. El conflicte, que històricament havia estat entre Estats, ara és entre ciutadans i això és el pitjor del paquet.

LAIA GORDI

Què en penses de l'argument que diu que heu aconseguit la independència perquè els EUA i la UE volen una àrea d'influència geoestratègica?

Bé, jo no crec de veritat que la cosa sigui així, perquè el problema es desfà per ell mateix. Tot el que s'ha anat fent se solucionarà amb l'autodeterminació. Les negociacions s'han resolt amb una espècie de compromís que ha costat una sèrie de problemes interns i, sí, políticament, ara Kosovo està força controlat per europeus i americans. Però en el futur haurà de ser com els albanesos vulguin que sigui, independentment d'ells. El paquet ha deixat molts problemes interns i això ens portarà molta feina. Volem mantenir Kosovo sota control, sota les premisses de l'ONU, però la nostra organització lluita per l'autodeterminació. Volem aturar la implementació del paquet i volem reciprocitat de drets entre minories. Perquè

hi ha serbis entre els albanesos i albanesos dins les comunitats sèrbies i els albanesos estem clarament discriminats.

“Els pobles hem d'estar coordinats per difondre arreu la idea de l'autodeterminació”

Per tant, el dret a l'autodeterminació que no heu tingut és la sortida?
L'autodeterminació és la solució per tots els problemes. Si tu tens majoria al teu territori, pots decidir. I, a escala global, les coses s'han complicat molt internacionalment. Per les superpotències, no hi ha motius

per ajudar els pobles oprimits i tot és només política. Tot es basa en interessos. Els pobles oprimits viuen a diferents llocs del món, són oprimits per diferents motius i ajudats per diferents potències, però acaben lluitant els uns contra els altres com a reflex de les potències que els emparen. I ells no haurien de lluitar entre ells. Per exemple, jo hauria d'estar en contra d'Ossètia perquè Rússia els està ajudant i són l'enemic dels EUA, però nosaltres tenim el mateix problema (la manca del dret a l'autodeterminació), som la mateixa gent. Ens hem de mirar amb recel els uns als altres perquè els estats que tenim a les espalles tenen conflictes? Jo crec que hem de ser conscients d'això. Falten trobades, com el recent Fòrum Social Mundial, acords. Hem d'estar coordinats per difondre arreu del món la idea de l'autodeterminació.

, espai directa

PROMOCIÓ!

Cent sense tu són massa

PODRÀS TRIAR UN D'AQUESTS REGALS! PER CADA SUBSCRIPCIÓ QUE APORTIS...

Cossetània
Cossetània Edicions, editorial amb seu a Valls, creada el 1996 i amb un catàleg de més de 550 títols. Catàleg complet a www.cossetania.com

La Ciutat Invisible, cooperativa autogestionària que té com a objectiu la creació i la difusió relacionades amb el pensament crític. www.laciutatinvisible.org

Propaganda pel Fet, discogràfica que treballa en el marc dels Països Catalans des de fa més de dotze anys. Diferents grups a www.propaganda-pel-fet.com

Kasba
Kasba Music, segell independent barceloní amb grups com Nour, Ràbia Positiva, Fufú-Ai o Xazzar. www.kasbamusic.com

Virus Editorial, projecte autogestionat iniciat l'any 1991 amb la voluntat de crear una estructura d'edició i de distribució al servei dels moviments socials. Catàleg de llibres a www.viruseditorial.net

Em subscric! I vull rebre el cd "La Directa a 100"
el setmanari dels moviments socials Directa per un any i 40 números.

Nom i cognoms _____
 Adreça _____ CP _____ Municipi _____
 Telèfon _____ Correu electrònic _____

Quota: ordinària | 70 euros Solidària | 140 euros Altres quantitats | _____ euros

Forma de pagament: Domiciliació bancària Ingrés Altres

Vull rebre el cd "La Directa en 100" _____

De conformitat amb la Llei de Protecció de Dades, teniu dret a accedir al fitxer, rectificar o canviar les dades personals. La Directa es compromet a no fer-les servir amb cap finalitat comercial.

Presentacions i parades

(Si voleu organitzar una presentació o una parada del setmanari, truqueu o escriviu un mail a directa@setmanaridirecta.info)

DESCOMpte DIRECTA
Presentant la següent entrada, tindreu un descompte de 2 euros a l'espectacle "Pau" de la companyia teatral "La Quadra Màgica"

PAU?
Teatre + Pella + Live Music
Teatre Lliantol
Dilluns 21:30 h
4 euros

PUNTS DE VENDA: BARCELONA: LES CORTS Copisteria Facultat de Biologia UB | Copisteria Facultat de Física i Química UB | Llibreria l'Economista Facultat d'Economia UB | GRÀCIA Cap i Cua · Torrent de l'Olla, 99 | Infospai · Plaça del Sol, 19 | Taifa · Verdi, 12 | Distrivinyes · De l'or, 8 (plaça del Diamant) | Quiosc Punt i Coma · Guillem Tell, 29 | EIXAMPLE Quiosc Manu · Nàpols-Roselló | POBLENOU Taverna Itaca · Pallars, 230 | Cus-Cus · Rambla Poblenou, 77 | CLOT La Farinera · Gran Via, 837 | CSO La Revoltosa · Rogent, 82 | SANT ANDREU Patapalo · Rubén Darío, 25 | Bar La Lira · Coroleu, 14 | Bar La Lluna · Ramon Batlle, 17 | Quiosc Comerç · Plaça Comerç | Quiosc Rambla · Fabra i Puig, 10 | Trevol · Portugal 22 | NOU BARRIS Ateneu Popular 9 Barris · Portlligat, 11-15 | Can Basté · Passeig Fabra i Puig, 274 | Casal de Joves de Roquetes · Vidal i Guasch 16 | Casal de Joves de Prosperitat · Joaquim Valls 82 | Casal de Joves Guineueta · Pl. ca n'Ensenya 4 | CIUTAT VELLA Xarxa Consum Solidari · Pl. Sant Agustí Vell, 15 | AQUENI · Méndez Núñez, 1 principal | El Lokal · Cera, 1 bis | La Rosa de Foc · Joaquim Costa, 34 | Quiosc Colom · Rambles | Quiosc Tallers · Rambles | Quiosc Canaletes · Rambles | Quiosc Hospital · Rambles | Llibreria Medios · Valldonzella 7 | SANTS Centre Social de Sants · Olzinelles, 30 | Espai Obert · Violant d'Hongria, 71 | La Ciutat Invisible · Riego, 35 | Terra d'Escudella · Premià, 20 | Teteria Malea · Riego, 16 | BELLATERRA Quiosc de Ciències de la Comunicació | BERGA Llibreria Mafalda · Plaça Viladomat 21 | CORBERA DE LLOBREGAT Llibreria Corbera · Psg. dels Arbres, 4 | Le Centro · Andreu Cerdà, 12 | CORNELLÀ DE LLOBREGAT CSO Banka Rota · Rubió i Ors, 103 | El Grillo Libertario · Llinars, 44 | ESPARREGUERA Taverna Catalana L'Esparracat · Feliu Munné, 18 | ESPLUGUES DE LLOBREGAT Quiosc Reine · Ctra. Cornellà amb Dr. Manuel Riera | Ubud Artesania · Mestre Joaquim Rosal, 22 | GIRONA Llibreria 22 · Hortes, 22 | Llibreria Les Voltes · Plaça del Vi, 2 | La Màquia · Vern, 15 | GRAMENET DEL BESÒS La Krida · Sicília, 97 | Bar Línea I · Sant Josep, 48 | GRANOLLERS Llibreria La Gralla · Plaça dels Cabrits, 5 | Anònim · Miquel Ricomà, 57 | EL RAC Ecològic · Roger de Flor, 85 | L'HOSPITALET DE LLOBREGAT Quiosc Montserrat · Pl. Mare de Déu de Montserrat | Quiosc · Plaça del Repartidor | La Resistència · Rosalía de Castro, 92 | LLEIDA Ateneu La Maranya · Parc, 13 | La Falcata · La Panera, 2 | Quiosc Discom · Alfred Perenya, 64 | Espai Funàtic · Pi i Margall 26 | La Vella Escola · Clot de les Monges, 1 | MATARÓ Llibreria Robafaves · Nou, 9 | MANRESA Bar Habana · Plaça Gispert | MOLINS DE REI Llibreria Barba · Rafael Casanoves, 45 | La Bodega · Pintor Fortuny, 45 | OLOT Llibreria Dòria · Sant Tomàs, 6 | REUS Bat a Bat Kultur · Sant Elies, 29 | RIBES DEL GARRAF Llibreria Gabaldà · Plaça de la Font, 2 | RIPOLL Bar l'Obrador · Estació, 3 | SANT BOI DE LLOBREGAT Ateneu Santboià · Av. Maria Girona, 2 | SANT FELIU DE LLOBREGAT Teteria Índia · Jacint Verdaguer, 9 | Ateneu Sanfeliuenc · Vidal i Ribas, 23 | SANT JOAN DESPI Llibreria Recort · Major, 60 | SOLSONA Llibreria Cal Dach · Sant Miquel 5 | TARRAGONA CGT Tarragona · Rambla Nova, 97-99, 2n pis | TERRASSA L'Estepera · de Baix, 14 | VALLS La Maria de Valls · Forn nou 26 | VIC Llibreria La Tralla · Riera, 5 | VILAFRANCA DEL PENEDÈS La Fornal · Sant Julià, 20

, observatori dels mitjans

observatorimijans@setmanaridirecta.info

PREMSA

'El Punt' obrirà una web d'actualització contínua sense contractar nous redactors

El diari, afectat per la crisi, no fa contractes nous ni per cobrir les baixes

Joan G. Vallvé

Segons una notícia publicada a *El Punt* el 15 de febrer, el diari obrirà una pàgina web pròpia el 24 d'aquest mateix mes, coincidint amb el trentè aniversari de la capçalera. La mateixa notícia que anuncia l'obertura de la web del diari, però, explica que "els continguts del web són a cura de tots els periodistes d'*El Punt*, tant si tenen funcions de coordinació com si són a peu de carrer". Així doncs, el diari no contractarà redactors per fer la versió digital, sinó que els la farà fer als redactors que ja hi treballen... bé, als que queden. En la situació actual de crisi, *El Punt* segueix una política de retallada de personal per la via passiva: no fan fora ningú, senzillament no substitueixen les baixes de personal.

De fet, la web l'han preparada integrant des del mateix diari, sense

participació externa. La notícia explica que la web "s'ha desenvolupat íntegrament a *El Punt*: els responsables de la secció de Disseny-Jordi Molins i Ramon Buch- n'han fet la presentació gràfica; el departament de Sistemes -encapçalat per Josep Madrenas i Marc Massot- n'ha executat l'estructura tecnològica i el director adjunt

Enric Serra, el disseny informatiu i la connexió amb l'estructura de redacció". Així mateix, Jordi Cantó n'ha assumit la direcció comercial "a fi de fer arribar als diferents sectors d'anunciant els incomptables avantatges d'aquesta nova plataforma per als seus interessos de difusió comercial".

El Punt no té experiència en perio-

disme digital, fins ara publicava les notícies en un apartat de VilaWeb, però tots dos mitjans de comunicació se separen virtualment i físicament. *El Punt* obre web nova i VilaWeb es trasllada del local que compartia amb el diari. La nova web d'*El Punt* és una oportunitat per al diari, que fins ara tenia una presència purament testimonial a Internet, a través d'un seguit de pàgines amb un disseny antiquat i amagades en un dels molts racons poc visibles de VilaWeb.

Ara, els programadors i dissenyadors acostumats al paper han preparat un diari digital, que actualitzaran periodistes que també han treballat sempre en paper. Es tracta d'una aposta arriscada, perquè els ritmes d'Internet i de la premsa escrita són molt diferents. Això sí, es tracta d'una proposta completament adaptada als temps de crisi que caldrà veure com tira endavant.

RADIO

VilaWeb acusa l'Avui de manipular les dades d'audiència

Joan G. Vallvé

En un article publicat el 13 de febrer sota el títol *L'Avui manipula les dades d'OJD-Nielsen*, el diari digital VilaWeb va acusar el diari *Avui* de manipular les dades oficials del baròmetre d'audiència a Internet OJD-Nielsen, el termòmetre que fan servir els diaris digitals i moltes web per mesurar l'impacte que tenen entre els internautes. L'article fa referència a una notícia publicada el dia abans a l'*Avui* en paper, on es diu que el portal

Avui.cat és "el diari digital més consultat en català, amb 4.015.948 pàgines vistes al llarg del mes de gener passat, segons l'auditoria oficial d'OJD/Nielsen".

L'article de VilaWeb explica: "El diari *Avui* va publicar ahir una informació en què manipulava les dades oficials d'OJD-Nielsen sobre webs per aparentar que són caps d'audiència a Internet. L'OJD publica tres dades de cada web: visitants únics, visites i nombre de pàgines publicades. La de visitants únics correspon al nombre

d'ordinadors diferents que al cap d'un mes es connecten a una web i equival, més o menys, al nombre de lectors únics. Aquestes dades, que l'*Avui* amaga en la seva informació de manera intencionada, indiquen -en relació al mes de gener- que VilaWeb té 349.585 usuaris únics, prop de cent mil més que l'*Avui*, que en té 254.457". Més endavant, afegeix: "Malgrat això, en un article d'ahir, l'*Avui* afirma que és el diari digital més consultat en català i que es troba immediatament per sobre de VilaWeb". Així doncs, segons Vi-

laWeb, "la manipulació de l'*Avui* consisteix a fer passar el nombre de pàgines llegides com a equivalent del nombre de lectors".

No obstant això, cal afegir que la web de l'*Avui* -renovada l'abril de 2007- ha millorat molt en el rànquing de diaris digitals. Llavors tenia 116.704 usuaris únics, mentre que el gener passat en tenia 254.457. VilaWeb, que es manté al capdavant dels diaris digitals, ha passat de 285.415 usuaris únics a 349.585 durant el mateix període.

> Prisa demana ajuda al govern espanyol

El conseller delegat del Grup Prisa, Juan Luís Cebrián, ha demanat ajuda al Govern i al Congrés espanyols perquè prenguin mesures per la crisi dels mitjans de comunicació. En una conferència que va fer el dia 17 de febrer, Cebrián va dir que els mitjans passaven per "una etapa molt dolenta" i que les possibles solucions serien "essencials per sobreviure". Cebrián pensa que el Govern espanyol té l'obligació de regular el sector per mantenir el sistema de comunicació actual, que considera "favorable a la democràcia". També va dir que "és de justícia que el Govern i el Congrés -ja que no és una qüestió només dels que governen, sinó també dels que legislen- afrontin amb serietat aquesta qüestió que afecta el contingut de la democràcia". JGV

> L'acusació a 'The Pirate Bay' fa figa

El procés contra *The Pirate Bay*, el portal P2P d'intercanvi d'arxius via BitTorrent més important del món, només ha durat un dia. El dia 17, l'endemà que comencés el judici, la fiscalia va retirar la meitat dels càrrecs presentats per les grans empreses discogràfiques i de cinema. *The Pirate Bay* es un cercador que permet que els internautes trobin i descarreguin arxius de tota mena, que emmagatzemen d'altres internautes. Així doncs, *The Pirate Bay* no emmagatzema arxius i, segons la legislació de Suècia -país d'on prové el portal-, no infringeix els drets d'autor de ningú per facilitar l'intercanvi d'arxius. La fiscalia tan sols manté alguns càrrecs de menor importància, com el de fer possible que es puguin cometre violacions dels drets d'autor. Tot i això, cal veure si finalment prosperaran. El procés contra el portal el van començar empreses com Universal, la Warner Bros, EMI i 20th Century Fox, que diuen que *The Pirate Bay* els ha causat pèrdues milionàries i reclamen tretze milions de dòlars d'indemnització. JGV

FREQÜÈNCIES LLIURES I POPULARS [RÀDIO I TELEVISIÓ]

Ràdio Bronka 104.5FM Àrea metropolitana de Barcelona www.radiobronka.info | Contrabanda 91.4FM Àrea metropolitana de Barcelona www.contrabanda.org | Ràdio Línea IV 103.9FM Barcelona www.radiolinea4.net | Ràdio Pica 96.6FM Barcelona www.radiopica.net | Ràdio Trama 91.4FM Sabadell www.radiotrama.net | Ràdio Kaos 90.1FM Terrassa www.canangladajove.terrassa.net | Ràdio 90 101.4FM Olot www.r90.org | Ràdio Klara 104.4FM València www.radioklara.org | Radio Malva 105FM València www.radiomalva.wordpress.com | Radio Aktiva 107.6FM Alcoi www.radioaktivafm.blogspot.com | Ràdio Mistelera 100.8FM Dènia - La Xara www.lamistelera.org | La Tele 52UHF Gràcia (Barcelona) www.okupemlesones.org | Coettv Nou Barris (Barcelona) coettv@gmail.com | Gramenettv Gramenet del Besòs www.tvgramenet.org

COPA MENS-TRUAL... L'ALTERNATIVA ALS TAMPONS.

Laciutatinovisible
www.laciutatinovisible.org
Rico 35 euros - 08014 BCN - 93 298 99 47

SODEPAU

Solidaritat per al desenvolupament i la pau
Cooperació per al desenvolupament. Solidaritat internacional (El Marroc, Algèria, Palestina...), Diàleg intercultural, Comerç just i Comerç responsable

Ptge. del Crèdit 7 pral 08002 Barcelona
Telefon 933 010 171 sodepau@sodepau.org
www.sodepau.org

Cooperatives de Treball de Catalunya

Som a Sants, al servei de les cooperatives

c. Premià, 15, 1a planta 93 318 81 82
www.cooperativest treball.coop

QUESONI
www.quesoni.cat

Sonorització, il·luminació d'esdeveniments

www.quesoni.cat | info@quesoni.cat

Telèfon de contacte: 628 624 345 (M) | 938 008 872 (P) | 937 538 504 (T) (M)

KASAL DE Joves DE ROQUETES

Hi trobareu tallers, espais per concerts, cançons, reparació de bicis, serigrafia, fotografia, un buc d'assaig i un estudi de grabació.

Gestorant: Rocket Project y Tu

Vidal i Guasch, 16
Tel: +34 93 2769271
M L4 Via Júlia

, expressions

cultura@setmanaridirecta.info

Proudhon, el pare de l'anarquisme

Es compleixen 200 anys del naixement d'un dels pensadors que més van influir en la formació del proletariat català del segle XIX

Miguel Gómez
cultura@setmanaridirecta.info

Pierre Joseph Proudhon és considerat el pare de l'anarquisme. Aquest mes de gener ha fet 200 anys del seu naixement, una efemèride que ha passat inadvertida pels grans mitjans de comunicació i que pocs s'han encarregat de recordar. L'única celebració de l'esdeveniment ha estat un acte commemoratiu organitzat per l'Ateneu Enciclopèdic Popular. Que el bicentenari de Proudhon hagi passat tan inadvertit és especialment revelador, sobretot si tenim en compte que les idees del pensador anarquista francès van influir a bastament en el moviment obrer català, fins i tot abans de la Primera República, gràcies a la traducció que en va fer Pi i Margall (vegeu desglossament).

Proudhon, nascut a Besançon (Estat francès) el mes de gener de 1809, representa l'esperit genuí d'un moviment obrer que comença a prendre consciència de si mateix a l'època que li va tocar viure. Fill d'una família obrera -el seu pare era boter i la seva mare cuinera-, els seus orígens netament proletaris justifiquen el fet que Bakunin digués d'ell que "va ser un obrer que va pensar com un obrer", uns plantejaments que impregnen tota la seva obra.

Des de bastant jove -i fins que es va instal·lar a París- va viatjar per nombroses ciutats de l'Estat francès i va alternar els seus estudis amb la feina de tipògraf en diverses impremtes. Les seves visites freqüents a París van fer que Proudhon entrés en contacte amb les personalitats més importants del pensament transformador de l'època: amb Marx l'any 1844 i amb Bakunin i Herzen l'any 1845.

Mestre socialista de Marx

Proudhon va ser el primer que va parlar de socialisme científic als seus escrits i és el primer mestre en socialisme que va tenir Marx. Quan estudia les anàlisis proudhonians sobre la propietat privada, Marx ho considera el primer estudi científic en aquesta matèria: "Proudhon no escriu només en nom dels proletaris, sinó que ell mateix és proletari. La

Retrat de Pierre Joseph Proudhon fet per Gustave Courbet l'any 1853

seva obra és un manifest científic del proletariat francès i presenta una importància històrica completament diferent de l'elucubració literària d'un crític qualsevol".

Tot i aquestes lloances, amb el pas del temps, l'opinió de Marx sobre Proudhon va canviar radicalment, com es pot llegir a *La Misèria de la Filosofia*. Tot comença quan Marx emprèn la lluita contra el grup d'emigrats alemanys de París, que s'anomenen a si mateixos represen-

tants del *veritable socialisme*. Un dels elements més significats del moviment és Karl Grün. Marx escriu a Proudhon amb la pretensió que trenquin relacions. Proudhon li respon el 15 de maig amb una carta que esdevindrà decisiva per les relacions futures dels dos homes. Proudhon adverteix Marx contra els perills del dogmatisme: "Faig professió d'un antidogmatisme econòmic gairebé absolut. Per Déu! Després d'haver demolit tots els

dogmes a priori, no caiguem nostres en la contradicció del vostre compatriota Martí Luter... No vulguem adoctrinar el poble nosaltres. Mantinguem una polèmica bona i lleial; donem al món l'exemple d'una tolerància sàvia i previsor, però, atès que estem al capdavant del moviment, no ens transformem en caps d'una nova intolerància; no ens situem com a apòstols d'una nova religió, encara que sigui la religió de la lògica".

A partir d'aquí, les relacions entre ambdós van quedar profundament tocades i Marx no va perdre ocasió de desqualificar Proudhon. Al pensador anarquista francès li va quedar la sensació que Marx estava gelós de les seves aportacions. "El veritable sentit de l'obra de Marx és que deplora que jo hagi pensat com ell i que ho hagi dit abans que ell. Li interessa que el lector cregui que és Marx el que, després d'haver-me llegit, té el sentiment de pensar com jo. Quin home!".

Filosofia de la Il·lustració

El pensament de Proudhon parteix, abans que res, de la filosofia de la Il·lustració. Les seves influències bàsiques són els empiristes anglesos (Locke, Hume) i els enciclopedistes francesos, (Voltaire, Helvetius i, sobretot, Diderot). Ataca durament Rousseau, però adopta algunes de les seves idees bàsiques. També influeixen sobre Proudhon les crítiques agudes dels socialistes utòpics, com Saint-Simon i Fourier, encara que ningú va fugir més que ell de les construccions ideals i del traçat de brillants quadres futurològics.

El seu interès per defensar el proletariat el va dur a l'Assemblea Nacional francesa l'any 1848, fet que en el futur sempre va considerar com un gran error, ja que el va deixar tot sol davant de tots els parlamentaris burgesos. De 693 representants, 691 van acordar -indignats- una moció de condemna contra Proudhon. Posteriorment, referint-se a aquest esdeveniment, Proudhon va afirmar: "L'esperança d'arribar pacíficament a l'abolició del proletariat és una utopia". I després: "Pertanyo al partit del treball contra el del capital".

Les idees de Proudhon van esquitxar el moviment obrer francès -sobretot per la seva influència en el si del proletariat parisenc-, que arribaria a ser la base de la formació de la Internacional de 1864. La seva influència es va fer notar als mitjans obrers de mig món arran de la seva proposta pràctica del mutualisme, que era una mena de cooperativisme regit per un *banc del poble* que concediria crèdits a un interès baix. En relació als aspectes polítics, les idees proudhonians van defensar sempre el federalisme i la presa democràtica de decisions per part del poble.

> L'empremta de Proudhon a Catalunya

Les idees proudhonians van arribar a Catalunya a través de Francesc Pi i Margall, que va rebre una forta influència del pensador quan va anar a París el 1864 i que va traduir les seves principals obres al castellà. Així doncs, la principal via d'entrada de les idees de Proudhon a Catalunya va ser a través del federalisme polític de Pi i Margall. Un federalisme que va influir àmpliament en el moviment obrer local fins al final de la I República, quan aquestes idees van ser substituïdes pel col·lectivisme bakuninista. L'empremta proudhoniana va continuar viva en forma de societats mutualistes, cooperatives i petits bancs de crèdit, entre d'altres iniciatives.

ARTS ESCÈNIQUES

Teatraviesas: transformant la realitat a través del Teatre de l'Oprimit

El grup autogestionat actua a Barcelona i arreu des de l'any 2005

El Teatre de l'Oprimit és un mètode teatral *descobert*, desenvolupat i sistematitzat pel brasiler Augusto Boal. És practicat a més de seixanta països i, com el seu nom indica, té com a objectiu principal treballar la naturalesa de les opressions. El mètode parteix de la premissa que tot ésser humà és teatre i que en un mateix individu coexisteixen l'actor -aquell que du a terme accions a través del *llenguatge teatral*- i l'espectador -capaç d'observar-se a si mateix i la conseqüència de les seves accions.

Aina Palou i Lúcia C. Abancó
cultura@setmanaridirecta.info

El teatre de l'oprimit és -sobretot- un instrument d'anàlisi que permet aprofundir en l'exploració d'un mateix i de la realitat que l'envolta i per detectar situacions opressives així com els mecanismes que les creen. Però no només per entendre-les, sinó també per buscar la manera col·lectiva de transformar-les. Cal recordar que una oprimida, al contrari que una víctima, és una persona que lluita per transformar la seva realitat, en lloc d'acceptar-la passivament.

Grup de Teatre de l'Oprimit Teatraviesas

Aquest mètode és practicat pel Grup de Teatre de l'Oprimit Teatraviesas, un col·lectiu en evolució permanent format per dinou persones procedents de diverses disciplines i inquietuds. Aquest grup està unit des de 2005, amb la voluntat de treballar per l'anàlisi i la transformació socials a través de la pràctica i la multiplicació d'aquest mètode i és un dels col·lectius que formen part del Centre Social Autogestionat Can Vies, indret on assagen. Teatraviesas han fet diverses peces de teatre-fòrum, *performances* de carrer i projectes d'intervenció social i han organitzat el primer i el segon Festival Juvenil de

Teatre dels Oprimits i les Oprimides a Barcelona. També imparteixen nombrosos tallers intensius per multiplicar i donar a conèixer l'eina (el darrer a Iruña).

El teatre de l'oprimit es divideix en diferents tècniques. Teatraviesas treballa sobretot amb la del teatre-fòrum que consisteix en mostrar una peça que visualitza un conflicte on hi ha un personatge oprimit i un opressor, com a mínim, i que sempre acaba en crisi. Acte seguit, s'analitza col·lectivament per què s'ha arribat a aquesta situació i què s'hagués pogut fer per evitar-la. El públic passa de ser un espectador passiu a ser un *espect-actor*, participant actiu i creador. Posa en escena les seves propostes de canvi substituint un dels personatges, experimentant les dificultats de dur-la a terme i observant si aquesta aporta un canvi real. Es fa un assaig de la realitat i, en transformar l'escena, el propi *espect-actor* es transforma.

Actualment, Teatraviesas treballa amb una peça de teatre-fòrum sobre l'assetjament immobiliari, *La vida no es pot empaquetar*, on s'observen diferents situacions opressives que tenen com a origen la violència immobiliària. Aquesta peça s'ha representat arreu, des de Torre Baró fins al Centre Social La Teixidora, on va tenir com a públic especial el col·lectiu anti-mobbing que s'havia

Tres imatges de creació, assaig i representació de peces de teatre-fòrum creades a campaments de refugiats sahrauís.

creat allà i altres afectades d'assetjament immobiliari. Una prioritat del grup és actuar davant un públic afectat per l'opressió tractada, ja que creuen que és el propi oprimit qui té el poder de canviar la situació. És arran d'aquesta peça que el grup Teatraviesas ha col·laborat amb el veïnat afectat per assetjament immobiliari del carrer Vallespir 25 i ha ajudat a visualitzar i denunciar la situació que pateix.

Teatraviesas al món

Tot i que la feina de Teatraviesas se centra a Barcelona, paral·lelament manté projectes d'àmbit internacio-

nal com el Projecte Teatraviesas Argentina i el Projecte Sàhara. Aquest últim s'ha engegat aquest hivern al campament de refugiats del Sàhara Occidental *27 de Febrero* i treballa amb joves sahrauís de la brigada Sumud (col·lectiu de 32 joves sahrauís organitzats des de fa cinc anys per a la causa sahrauí) juntament amb l'associació El Berguedà amb el Poble Sahrauí. A través d'aquesta experiència, s'han tractat les opressions que viuen els joves, a la vegada que se'ls ofería aquest instrument potent. Del projecte en van sorgir tres peces de teatre-fòrum, una de les quals es continuarà

treballant a Catalunya, ja que qüestiona la concepció que es té de l'ajuda internacional.

En relació a Teatraviesas, Sanjoy Ganguly, del moviment de l'Índia Jana Sanskriti (l'art del poble) diu: "El teatre de l'oprimit ens acosta a la revolució total, ja que provoca una revolució al nostre interior i ens prepara per la revolució col·lectiva".

+ INFO

teatraviesas.blogspot.com

MÚSICA

Anita Miltoff presenta el seu nou disc 'Gràcia'

Segon concert del cicle Expressió Directa a La Farinera del Clot

Roger Palà
cultura@setmanaridirecta.info

La banda de punk-folk Anita Miltoff va presentar per primer cop, el 13 de febrer passat, les cançons del seu segon disc *Gràcia* (Edicions Singualrs, 2009) en el marc del cicle Expressió Directa organitzat pel setmanari DIRECTA i el centre cultural La Farinera del Clot. Un centenar de persones van omplir l'espai acollidor del Brot, que -per una nit- es va transformar en un club de vells rockers per acollir un recital de petit format, durant el qual la banda encapçalada pel cantant i compositor Jordi Llorba va saber moure's com peix a l'aigua.

Anita Miltoff va desplegar tota la seva artilleria musical sobre el

mínim escenari del Brot: cançons trepidants amb actitud punk, tocades amb guitarra acústica distorsionada i un violí frenètic. Poesia urbana entonada per la veu particular de Llorba, sorprenent *crooner* de barri baix, capaç d'unir en un mateix recital referents tan dispersos com Jaime Gil de Biedma, Robert Graves i Frank Rijckard. El grup va combinar temes del seu primer disc *Recordes el 2 d'abril de 2001?* (Toff Records, 2007) amb cançons del seu nou treball com "Firaires", "Tardor" o la mateixa "Gràcia", oda a l'essència *ravalera* perduda del seu barri, que veuen "assetjat pels moderns", com explica la pròpia cançó.

Envoltats d'un públic intergeneracional -barreja d'incondicionals,

familiars i curiosos-, Anita Miltoff van culminar la seva actuació amb "Internacional Pirata" i "Frank", una oda surrealista a l'exentrenador del Barça Frank Rijckard. La nit va continuar amb una sessió de rock i garatge a càrrec de Triste DJ.

El cicle Expressió Directa, organitzat per la DIRECTA i La Farinera del Clot, continua el proper dissabte 14 de març amb el concert de Mazoni i Nour. En el marc d'aquest primer cicle Expressió Directa també hi actuaran: Xazzar i Els Amics de les Arts (28 de març), El Belda i el Conjunt Badabadoc i El Nota (25 d'abril, en un concert que servirà per celebrar el tercer aniversari del setmanari) i At Versaris i Asstrio (23 de maig).

ANITA MILTOFF

, expressions

CINEMA

Una mirada a l'Índia contemporània i postcolonial

Repàs a la filmografia recuperada de Merchant-Ivory Productions

Imatge d'una de les pel·lícules de la productora Merchant-Ivory

De la improbable unió d'un jove cineasta nord-americà i un productor indi va sorgir la productora Merchant-Ivory, en funcionament durant més de quatre dècades i inicialment centrada en la producció de ficcions i documentals de l'Índia contemporània i postcolonial.

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Copsades per la mirada forana però entregada de James Ivory, posteriorment, la productora es va obrir a l'adaptació de clàssics de la literatura victoriana i eduardiana i va ser especialment coneguda per films d'època, d'aparència refinada i amb interès per l'el·lipsis, com *Lo que queda del dia* o *Las bostonianas*.

La visió d'Ivory i Merchant
Diferents novetats en DVD i-lustren part de la producció d'Ivory i Merchant. La primera d'elles, *La joven pareja*, va ser el primer llargmetratge del seu director. Amb un equip tècnic i artístic indi i l'interès evident d'Ivory vers el país, no pot sorprendre que la narrativa d'aquest film resulti tan propra a la del mestre nacional del moment, Satyajit Ray. Presentada sota un marc narratiu senzill, mostra l'evocació d'un jove de les dificultats afrontades durant els primers mesos del seu matrimoni. Els inicis professionals problemàtics, el desconeixement mutu d'una parella concertada i el paper desestabilitzador de la mare del jove centren

una trama de costumisme amable, petita, potser intrascendent però grata, que defuig en bona mesura dels possibles excessos poetitzadors. Guionitzada per Ruth Praver Jhabvala, autora de la novel·la original, també esguarda la fascinació occidental per l'orientalisme, materialitzada en un turista espiritual que entra en la vida del protagonista masculí.

Salvajes continua mostrant un Ivory referencial que, en aquesta ocasió, sembla remetre's al Buñuel de *El ángel exterminador* per lliurar una història un xic surrealista i d'interpretació bastant oberta. En un inici en blanc i negre i amb intertítols propis del cinema mut, l'autor mostra una civilització primitiva i pagana, els ritus de la qual es veuen interromputs per la irrupció d'un objecte esfèric de perfecció quasi màgica: una bola de croquet. Encuriosos, els salvatges del títol ressegueixen el vol d'aquest fútil i arriben a una mansió campestre abandonada. Allà trobaran nous costums (entre ells, la parla) i nous vestuaris, però només disressaran la seva animalitat. Joe cinèfil a estones enjogassat, pot ser considerat una metàfora del refinament social a

l'Europa d'entreguerres, on es digerien i es covaven els pitjors horrors entre bones maneres i inversions capitalistes.

Darrers temps de producció
Ja als anys vuitanta, Merchant-Ivory Productions va tornar a traslladar al cinema, amb major vocació historicista, el culte a Kali que va amenitzar *Indiana Jones y el templo maldito*, o títols anteriors com *Los estranguladores de Bombay*. Sense ser un gran espectacle d'acció, *La secta de los falsarios* s'allunyava dels habituals paràmetres del cinema d'Ivory i potser per aquest motiu es va adjudicar al versàtil Nicholas Meyer (*Los pasajeros del tiempo*). Amb el protagonista per Pierce Brosnan, els responsables van aconseguir un bon entreteniment colonial, moderadament crític amb l'actitud predatora dels ocupadors. *De tempo calmat*, però no moros, el film recupera sense excel·lir l'esperit d'un cert cinema d'aventures més obert a la inclusió de temps morts.

FILMOGRAFIA

James Ivory, 'La joven pareja', 1962.
James Ivory, 'Salvajes', 1972.
Nicholas Meyer, 'La secta de los falsarios', 1988.

CINEMA

El preu de sortir il·lès d'una guerra

La memòria latent de la primera guerra del Líban

Un drama d'animació, bèl·lic i postbèl·lic. Una bomba de rellotgeria al cap del director i protagonista de la història, Ari Folman. Un relat personal que comença el dia que Folman va descobrir que una part molt concreta de la seva vida s'havia esborrat completament de la seva memòria. No recordava res, tot i que darrerament tenia un mateix malson.

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

El llargmetratge, que s'estrena el divendres 20, arriba carregat de premis i nominacions, però amb una novetat: la reflexió assegurada. *Vals Im Bashir* destrena la memòria d'un soldat israelià durant la primera guerra al Líban a principis dels anys vuitanta. Realitats, malsons i somnis al voltant de la massacre dels camps de refugiats de Sabra i Chatila.

Vals Im Bashir

Director: Ari Folman
Israel, 2009

Animar la memòria
Ari Folman -conegut guionista israelià- va viure, segons ell mateix, "un trastorn psicològic violent" durant els quatre anys que va treballar en la pel·lícula. Va haver de fer un gran esforç per ajuntar i digerir peces d'un trencacloques salvatge, amb un resultat xocant i impecable. La pel·lícula, al marge d'un guió colpidor, broda l'animació i la banda sonora durant noranta minuts captivadors i durs.

Fotogrames del film 'Vals Im Bashir'

cooperativa cusquis
ECOBOTIGA-COMERC JUST
ALIMENTACIÓ ECOLÒGICA
Fruita i verdura fresca, alimentació integral, sense gluten, macrobiòtica, espelta, vins i licors, cosmètica natural, dietètica, carn, embotits, làctics, precuinats, llibres, encens, conserves, infusions, tes, herbes, higiene i neteja... Més de 2000 productes!
Obert de Dilluns a Diumenge de 9 a 21h
Rambla del Poblenou, 77
93 485 63 02

SI EL QUE NECESSITES ES CONÈIXER-NOS MILLOR
illacrua
ARA POTS!
subscriu-te
Còl·labora amb Illacrua.
Subscripció de prova
Per només 15 euros, rebdràs els 6 propers números d'Illacrua.
Envia'ns les teves dades (nom, adreça postal i dades bancàries) a:
secretaria@illacrua.cat
93 552 98 79
Vía Laietana 45, escala B, pral 2a, 08003 Barcelona

Associació Cultural El Raval
El Lokal
llibres, contrainformació
revistes, música,
samarretes, pedaços...
horari
matins: de dimarts a divendres de 10.30 a 14h
tardes: de dilluns a dissabte de 17 a 21h
c/ de la Cera 1 bis 08001 Barcelona
Tel: 933 290 643 Fax: 933 290 858
ellokal@pangea.org

FES SENTIR
LA TEVA VEU
Per l'alliberament de gèneres, de classe i nacional!
coordinadora obrera sindical
www.sindcat-cos.org
info-cos@sindcat-cos.org

LAPSUS
ESPECTACLES
93 310 60 95 / 620 997 452
info@lapsuspectacles.com
www.lapsuspectacles.com

LLIBRES

L'escala necessària entre el mapa i les habitacions

Belén Gopegui, una mirada a la societat neoliberal a través de vides privades

Àlex Vila
cultura@setmanaridirecta.info

Ar ran de l'última campanya militar del govern israelià a Palestina, José Saramago, Rosa Regàs, Belén Gopegui i altra gent van fer un manifest per -almenys- tornar el nom propi a les coses: no és una guerra, és una matança, *Gaza: crimen y vergüenza*. Belén Gopegui (Madrid, 1963) ha escrit sis novel·les -publicades per Anagrama- i ha aportat paraules precises que exploren la intersecció entre la vida privada i la societat neoliberal. Fem un repàs als punts més destacats d'aquesta interessant trajectòria de realisme literari.

Quan la classe mitjana s'ha de decidir

El padre de Blancanieves (2007). Just abans de començar a sentir constantment la paraula *crisi*, l'autora madrilenya va publicar un llibre on ja apareixen vies d'aigua en el sí d'una família de classe mitjana-alta. L'exigència d'una feina per part d'un immigrant és el que s'encarrega de trencar l'ordre d'aquesta família: quan la mare -que és professora de filosofia en un institut- constata que ja no té cap resposta per oferir, és quan el seu món domèstic entra en crisi. Al mateix temps, una agrupació de moviments socials on participa la seva filla passa a assajar un projecte per intervenir en la realitat. La novel·la està construïda intercalant l'acció de la trama i el debat -debat d'idees i experiències- en forma de monòlegs de les coses que es voldrien dir entre els personatges. Uns debats i arguments que segur que molts i moltes hem dit o hem volgut dir. Però l'esforç per no quedar-se només en la crítica i en un retrat social

afilat també té la seva transformació en literatura: Gopegui dota de veu narrativa pròpia -una veu etèria i lírica- una organització social que emet comunicats dins la novel·la.

On l'exercici literari de Gopegui té més pes històric i ideològic, però, és a *El lado frío de la almohada* (2004, de butxaca el 2007). Una relació sentimental enmig de les relacions diplomàtiques entre Espanya i Cuba, on -seguint Graham Greene- la pregunta és sobre l'espai pel *factor humà*: el marge de maniobra que té un individu immers en la història. També serveix per mostrar la incomoditat de la revolució cubana en l'imaginari progressista. Una novel·la que apunta a convertir la vida íntima en cartes a un diari i que vol mostrar els contorns que delimiten la narrativa. Sobre Cuba, l'autora també ha publicat l'obra teatral *Coloquio*, dins el llibre col·lectiu *Cuba 2005* (ed. Hiru).

Dels valors ètics al valor de canvi

Més interseccions. Com la que s'indaga a *La conquista del aire* (1998, de butxaca el 2007), on la narració il·lumina la zona entre els diners i les relacions humanes. Amb estratègies narratives fresques que salven la reflexió social de la literatura feixuga, amb l'ús d'imatges poètiques i una combinació de sentiments -que no sentimentalisme- i d'arguments, Gopegui es consolida. Adaptada al cine per Gerardo Herrero (*Las razones de mis amigos*), la trama parteix d'un element aparentment banal -un préstec bancari d'un grup d'amics per remuntar una petita empresa- que ens permet assistir al pols que mantenen els personatges entre els seus valors i la lògica del mercat. Agudíssim retrat generacional, els personatges de

BIBLIOGRAFIA

La escala de los mapas (1993)
Tocarnos la cara (1995)
Lo real (2001)

GUIONS DE CINE:

La suerte dormida (2003), amb Ángeles González-Sinde.
El principio de Arquímedes (2004), de Gerardo Herrero.

La conquista del aire són dels que més podrien escollir: tenen prop de trenta anys, són d'esquerres, de classe mitjana, reflexius i conscients. Però, com diu un dels personatges, Santiago: "Com seria capaç de no canviar -es va dir- quan es rodejava, cobrava i duia el sou als de l'altra banda. Els infiltrats no existien, Robin Hood no existia. (...) Robin Hood no era un ric que robés als rics per donar-ho als pobres, era un saxó que robava als normands".

LLIBRES

L'obscurantisme dels capitals a Hollywood

Hollywood y la mafia

Tim Adler
Ma Non Troppo, 2008
315 pàgines

Ignasi Franch
cultura@setmanaridirecta.info

Per molts reportatges que il·lustrin aquestes realitats, continuen sorprenent els pocs escrúpols que mostren els diversos sectors econòmics per lubricar-se amb diners provinents del crim organitzat. Aquest assaig -molt notable-, signat pel periodista especialitzat en finances cinematogràfiques Tim Adler, explica la relació permanent i polimòrfica de Hollywood amb la màfia amb un inacabable doll de xifres -decorats amb les inevitables concessions a l'apunt cinèfil i de societat per enganxar els lectors. Una relació que va més enllà de la glamurització del gangsterisme al Hollywood clàssic dels George Raft i companyia, per continuar amb la penetració dels sindicats criminals dins el sector, amb blanquejos de diners i inversions opaques

i amb introduccions de capital mafiós a gran escala en el negoci del cinema.

El més sinistre de la narració, però, no són els grans casos de corrupció (com l'ombrívola compra de MGM, un cas de blanqueig de diners a Warner o l'establiment d'una distribuïdora netament mafiós: Bryanstone), sinó la constatació d'una relació contínua, només esmorçada pel pudor dels magnats dels grans estudis vers els mitjans de comunicació i per la por d'aquests vers els negocis de l'espectacle. Aquest estudi diacrònic es presenta dividit en capítols àgils: alguns parteixen de films especialment rellevants com *Scarface*, *El padrino* o el film pornogràfic *Garganta profunda*; altres perfilen personatges reals com Bugsy Siegel o Lucky Luciano i les morts de John Fitzgerald Kennedy i Marilyn Monroe.

LLIBRES

L'asfixiant acumulació d'objectes

La presencia de las cosas

Pablo Sastre
Editorial Hiru, Hondarribia 2008
Pàgines: 294

Marta Camps
cultura@setmanaridirecta.info

La *presencia de las cosas* va directa al gra. L'economia del benestar s'ha convertit en l'economia de posseir molt. Un desig i una necessitat que ens condueix a acumular i acumular objectes, tant individualment com socialment, per situar-nos en un estadi de benestar. Alhora, les noves

tecnologies cada vegada ens ho posen més fàcil per no haver de fer absolutament res. Segons l'autor, hem passat d'emprar uns utensilis dels quals teníem coneixement, a unes màquines que no podem comprendre i molt menys arreglar. Una lectura de l'univers asfixiant del consum de la mà de l'escriptor basc Pablo Sastre.

, expressions

DAVANT LA MORT DE LUIS ANDRÉS EDO

L'eterna recerca de l'ideal

L'historiador del moviment llibertari Xavier Díez recorda la figura del militant anarquista Luis Andrés Edo, mort el 14 de febrer a l'edat de 84 anys

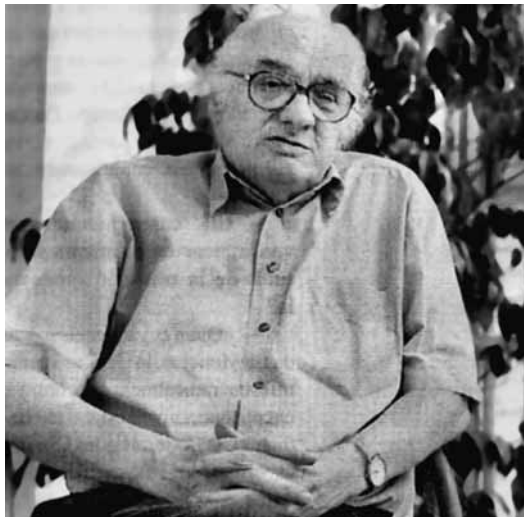
Xavier Díez*
cultura@setmanaridirecta.info

Una trucada telefònica em va avisar, la setmana passada, de la mort d'un dels noms llibertaris més emblemàtics i un dels pensadors més interessants de la dissidència. L'atzar va fer que Luis Andrés Edo i jo fòssim veïns d'escala al llarg de quatre anys -entre 1990 i 1994- i no és fins uns quants anys després, quan havia decidit dedicar-me a investigar el gran fet diferencial dels catalans: l'anarquisme, que no vam tornar a coincidir. També tenia previst fer-li una entrevista, que havia anat endarrerint mes rere mes. Tinc la sensació d'una pèrdua personal i una de col·lectiva irreparables.

Edo (Casp, 1925), fill de guàrdia civil, va seguir el camí de les joventuts llibertàries. Va desertar dos cops de l'exèrcit espanyol i va fugir a l'exili francès, on va contactar i treballar per la CNT de l'exili. Fins i tot va arribar a participar al comitè de Defensa. Això vol dir, la preparació d'atemptats contra Franco i els feixistes i una relació fluida amb Quico Sabaté i la lluita armada contra la dictadura.

En qualsevol país normal, Edo tindria el nom d'un carrer. La gent com el representa el mateix que Jean Moulin a França. Malauradament, sembla ser un rostre més de l'*affiche rouge* que recordava Léo Ferré.

Si bé la lluita contra el feixisme va ser notòria, va ser la transició -culminada amb aquesta segona Restauració- la que va ordenar la seva destrucció. Ja he avançat que Edo és -i ha estat fins avui- un dels membres més importants de la dissidència. El 1976 va esdevenir un dels caps visibles d'una CNT amb més de 300.000 afiliats a Catalunya, capaç d'organitzar vagues espectaculars -la Roca o les gasolineres-, manifestacions laborals de més de 400.000 treballadors o ones jornades llibertàries -l'any 1977- amb més d'un milió de participants. Per uns instants, semblava que la CNT ressorgiria amb la força que mereix el codi genètic dels catalans. La no acceptació dels Pactes de la Moncloa va fer dissenyar el desmantellament a

Edo, a la dreta de la foto, al Penal de Segòvia, amb els fills i l'exdirgent d'ETA Txomin Ziluaga, l'any 1970; portada del seu llibre 'La CNT en la encrucijada'; i Edo l'any 2007.

l'Estat. Els que avui són els sindicats *majoritaris* i orgànics es van quedar amb el patrimoni anarcosindicalista i van passar a dependre del Govern. I la destrucció de la CNT va implicar l'esforç d'un nombre important de guionistes.

El cas Scala és un dels grans *escàndols* de la història recent. Una operació per domesticar els treballadors del país, per assegurar que tot canviés perquè tot continués de la mateixa manera. Edo va ser tractat per la democràcia de la mateixa manera que pel franquisme. Més o menys com tots.

Els darrers anys, Edo es va dedicar a publicar diverses reflexions, a renovar una ideologia llibertària essencialment líquida, adaptable, dinàmica. Va mostrar ser un dels grans teòrics del món llibertari, amb alguns conceptes interessants com la *democràcia*, és a dir, l'impuls de l'autogestió mitjançant la democràcia directa davant la democràcia sufragista, considerada com la més normal.

Abans anunciava que Edo i jo havíem estat veïns. En aquells temps d'esbojarrada joventut, a l'àtic que ocupàvem, les festes se succeïen una darrere l'altra. Edo, quan ens trobà-

vem per les escales, m'enviava unes mirades no precisament amables. Amb la seva companya Doris, professora a l'Autònoma, havíem fet algun recorregut junts amb els Ferrocarrils quan jo era estudiant de la facultat de Filosofia i Lletres. Mirava de disculpar-me. De fet, els darrers anys van ser força més tranquils. Molts anys després, en un sopar amb gent de la CNT, ens vam trobar. Ens vam veure algunes vegades més. Era un home profundament intel·ligent, culte, amb una profunditat de pensament difícil de trobar. Em vaig disculpar, com no podia ser d'altra manera, pels meus pecats i els dels meus companys. Era una persona que valia la pena, amb un nom que hauria de transcendir cap a dimensions intel·lectuals més elevades.

Descansi en pau. Encara que això soni massa religiós, tant de bo que trobis el cel col·lectivitzat.

* Xavier Díez (Barcelona, 1965). Doctor en història contemporània, llicenciat en filosofia i lletres i postgraduat en pedagogia terapèutica. És historiador i ha estat autor de diversos llibres d'història sobre cultura i pensament llibertari. Membre del col·lectiu Argumenta i investigador del Centre de Documentació Històrico-Social.

. EL REBOST

Records del tròpic

Remeis vermífugs casolans per viatgeres

ALBA BARBÉ SERRA

Alba Barbé Serra

És que, a moltes de nosaltres, l'anomenada *Venganza de Moctezuma* mexicana -vòmits, diarrees i malestar general- ens afecta de ple quan aixequem el vol cap a d'altres indrets i canviem, en qüestió de poc temps, l'origen dels aliments i les aigües que ingerim. El nostre cos, mancat d'un fort sistema immunològic o, sovint, poc

adaptat a la realitat alimentària local, és una proposta de convivència ben seductora pels paràsites intestinals.

Pels i les amants de la parasitologia presentem algunes aportacions de remeies mexicanes i del saber tradicional que les nostres àvies ens han deixat com a llegat. Aquí teniu tot de tractaments i plantes vermífugues per l'eliminació dels cucs intestinals.

Algunes propostes per combatre l'animal...

All

Tallar a trossets petits tres grans d'all, posar-los en un got i abocar-hi aigua calenta al damunt. Deixar-ho reposar tota una nit i l'endemà al matí, en dejú, prendre's l'aigua. Si es vol, també es pot empassar el gra. Cal repetir-ho durant nou dies.

Alvocat

Cal liquar l'escorça de la fruita amb tres cabeces d'all i ¼ de litre de llet. És recomanable prendre-ho en dejú i, després, durant el dia, cada sis hores.

Pipa de carbassa

Prendre cada matí i en dejú un grapat ben gros de pipes de carbassa líquides amb llet, si pot ser de soja, millor.

I, combinades amb aquestes propostes, tenim tot un conjunt de plantes que, infusionades o amb pols seca, també ens ajudaran a acabar d'expulsar l'animal.

Donzell-ajeno

(Artemisa absinthium)

En infusió. Cal anar amb compte perquè està contraindicada en cas de depressió, ja que afecta molt els nervis. Contraindicada, també, en cas d'embaràs. És una planta molt forta i no es pot prendre durant molt de temps, màxim quatre dies seguits.

Chaparro amago-

Castela texana

Molt popular en territoris mexicà i difícil de trobar a la nostra terra...

Prendre en tintura catorze dies durant el creixement de la lluna i descansar catorze dies mentre minva. Repetir el mes següent per si ha quedat algun ou. També es pot prendre infusionada, una tassa abans de cada àpat, tres cops al dia.

Espernallac o camamil·la

(Santolina chamaecyparissus)

Es pot prendre en infusió o bé de 2 a 4 grams de pols de llavors barrejada amb mel. També tindran l'efecte semblant vint gotes d'essència dissoltes en una cullerada de sucre. Hi ha perill de tòxicitat en casos de lactància i pot ser abortiva en casos d'embaràs. En concentracions molt elevades també podria resultar vomitativa o tòxica.

Estafiate

(Artemisa ludoviciana)

Cal bullir un puny de la planta en ½ litre d'aigua i prendre'n mig got, tres cops al dia durant set o nou dies.

Julivert

(Petroselinum crispum)

Infusionar la planta sencera, un xic de *tabardillo* i un altre de *lombricera* en ½ litre d'aigua i prendre-ho tres vegades al dia durant una setmana.

Farigola (Thymus vulgaris)

Prendre la planta infusionada amb arrel de genciana, cada matí en dejú durant nou dies. També es pot combinar amb camamil·la.

Recomanem

BARCELONA

CONTRABANDA FM. NI ADULTA, NI ADÚLTERA, NI ADULTERADA. 18 ANYS DE LLIBERTAT A LES ONES!

Divendres 20 febrer a partir de les 20.30h.
A l'Ateneu Popular de l'Eixample.
Ptge. Conradi 3 (Sagrada Família)
Sopador i bingo amb gadgets de l'emissora;
Radio en directe (Radiograma i més sorpreses);
Concert d'As Ladras i Dj's contrabandistes.

Divendres 27 febrer a partir de les 21h.
Al CSA Can Vies. C. Jocs Florals 42. Sants.
Concert amb Ezquirla, Tito Garraf i los mediocres,
més grup per confirmar. Dj's contrabandistes.

CONTRABANDA FM. Radio lliure des de gener de 1.991,
en el 91.4 del dial de Barcelona i rodalies o a
www.contrabanda.org per a tot el món.

BARCELONA

**19 de febrer
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE:
'MUJERES ANTE LA GUERRA',
DE CYNTHIA COCKBURN.**

19h. Centre de Cultura de Dones
Francesca Bonnemaison.

Per què hi ha tantes dones que es mobilitzen contra el militarisme i la guerra? I per què amb freqüència formen organitzacions només de dones? En aquest llibre, fruit d'uns 130.000 km de viatges durant un període de dos anys, Cynthia Cockburn, examina l'activisme femení contra la guerra en llocs tan llunyans els uns dels altres com Sierra Leone, Colòmbia o l'Índia. Sala Gran (3a planta).

Més informació: bonnemaison-ccd.org

Arts Visuals · Divulgació · Arts Escèniques · Música

BARCELONA

18 de febrer
Trobades de Feminisme i No-violència
19h. A Ca la Dona.

19 de febrer
Exposició de fotografies: La ruta dels emigrants subsaharians, per Núria Tomàs i Hannah Cross.
19h. A La Vaqueria. Local del SCI-Catalunya. C. del Carme 95, baixos.

20 de febrer
Festa de carnestoltes
Al CSO La Gordíssima, Pons i Gallarza 10, Sant Andreu del Palomar.
17h. Xocolatada per a la canalla.
20h. Taller de poesia per a dones.
21h. Festa de carnestoltes.
Més informació:
www.lagordissima.tk

Festa de Carnestoltes a la Nostra illa
C. Reig i Bonet 3, baixos.
Organitza: Associació només per dones La Nostra Illa.
Més informació:
<http://www.caladona.org>

2n divendres dels expedients
Al Casal Popular Manuel de Pedrolo. C. Bertran 106.
<M> Vallcarca i FGC Putxet.
Festa de carnestoltes per sufragar les despeses dels judicis.
19h. Xerrada informativa amb la presència d'un expulsat, d'un membre del SEPC, d'un professor de la UAB membre de la CGT i de l'advocada del cas.
20.30h. Hi haurà sopar amb pinxos solidaris i biquinis.
21h. Festa amb música petarda.

Jornades europees de treball i intercanvi d'experiències entre centres feministes
Tot el dia. Centre de Cultura de Dones Francesca Bonnemaison.
Més info: bonnemaison-ccd.org

22 de febrer
Projecció del documental Paisajes transformados i col·loqui

Al CCSO La Quimera.
C. Verdi 28. Gràcia.
Més informació: laquimera.org

Excursió: Passejada per la Barcelona antiga
Amb explicacions de la guia Julia, i després dinarem a un restaurant de la zona. Cal inscriure's per poder fer la reserva.
Organitza: Associació només per dones La Nostra Illa.

23 de febrer
Taller d'escriptura autobiogràfica
Pròleg - Llibreria de les Dones.
C. Dagueria 13.
A càrrec de Nora Almada.
www.libreriaiproleg.com

25 de febrer
Xerrada: "La monomentalitat, un repte quotidià encara no visible".
19h. A Ca la Dona.
Amb la participació d'Elisabet Almeda Samaranch, doctora en Sociologia i directora del Grup COPOLIS de la UB i Esther Batalla Edo, llicenciada en Dret, màster en Estudis de la Diferència Sexual, i membre del Grup COPOLIS de la UB.

VILAFRANCA DEL PENEDÈS

22 de febrer
"Sense Justícia no hi ha pau". Actes de solidaritat amb Euskal Herria.
20h. A l'AC La Fornal.
C. de Sant Julià, 20.
Concert amb el cantautor basc Jonu Kantautorea, de Galdacao. Dins la gira Bi herri aske!
I el 25 de febrer, a les 20h, projecció del documental *Auzia Auzia 18/98+*, macro-procés judicial sense precedents contra el teixit polític i associatiu basc.

CORNELLÀ DE LLOBREGAT

20 de febrer
Sopar Antidesallotjament
Al CSO la Bankarota. C. Rubio i Ors 103. Metro i FFCC Cornellà

MOLINS DE REI

18 de febrer
Xerrada: "Salut i incineració de residus".
Al Casal Popular 15 arcades. Pl. de la Creu 17. Organitza: Plataforma Aire Net. Més informació:
<http://salutairenet.blogspot.com/>

21 de febrer
Xerrada: "Idees per entendre la crisi i les seves conseqüències".
19h. Al Casal Popular 15 arcades. Pl. de la Creu 17. Amb un membre de Taifa. Més informació:
<http://endavantbaixllobregat.blogspot.com/>

TERRASSA

18 de febrer
50è aniversari de la Revolució Cubana, i curtmetratge: No es fácil... de Roger Caubet.
19.30h. Amics de les Arts i Jovenuts Musicals. Sant Pere 46, primer.

TORTOSA

21 de febrer
Fira de l'Oli de les Terres de l'Ebre i 14 trobada de Grallers i dolçainers dels Països Catalans, a Jesús.
Organitza: Casal Popular Panxampla.

VALLS

21 de febrer
Rua popular de Carnaval
18.30h. Plaça del blat.
Organitza: Rei carnestoltes.

Sortim de casa

BARCELONA

25 de febrer
**CONCENTRACIÓ:
DRET AL PROPÍ COS!
AVORTAMENT LLIBRE I GRATUÏT!**

20.30h. Carrer Viladomat 158 (amb Gran Via)

Convoca: Col·lectiu Gai de Barcelona i Dret al Propi Cos.

BARCELONA

25 de febrer
HEM ATURAT L'EMPRESONAMENT DEL DAVID DE LA FORNAL. ATUREM LA JUTGESSA ISABEL GALLARDO!

13h. Davant de l'Audiència Provincial de Barcelona (Arc de Triomf)

El temps que ha fet... i que farà

Molts municipis del Pallars Sobirà i la Val d'Aran es troben literalment soterrats per la neu. En aquesta imatge de la Vall d'Àneu s'aprecia com les gruixudes capes que s'acumulen a les teulades rellisquen senceres com a grans murs sobre els carrers del municipi. Els propers dies continuarà l'ambient fred però sense pluges ni vent. A partir de dilluns 23 bufarà la tramuntana i la setmana vinent podria inestabilitzar-se l'atmosfera.

LA INDIRECTA

. L'ENTREVISTA

Francesc Arnau ADVOCAT

“No és descabellat pensar que hem de poder viure sense presons”

Són dos quarts de nou del vespre d'un divendres quan comença aquesta entrevista i el DALP (Despatx d'Assessorament Laboral i Popular) de Francesc Arnau vessa d'activitat. A última hora, han passat per l'habitable consultes sobre temes laborals, d'estrangeria i causes més polítiques. A la mateixa sala, quatre persones fan petar la xerrada mentre esperen que acabem la conversa, a la qual Arnau ha volgut que participi en Felip, un dels advocats joves del despatx. Els que esperen són els darrers 'supervivents' de la seixantena d'acusats pels disturbis ocorreguts a la Fira de Tàrraga de 1991, els que no van acceptar el pacte injust amb l'Estat a canvi de deixar-los tranquils i que ara han portat el cas al Tribunal de Drets Humans d'Estrasburg.

Oriol Andrés
entrevista@setmanaridirecta.info

En aquest despatx es respira un ambient diferent, no hi ha barres entre advocat i client. Té una dimensió molt humana...

Hem de millorar molt. Per exemple, aquí no tenim porter automàtic. A través de l'interfon podem saber qui hi ha, però no obrir. El dia que tinguem diners ho instal·larem i no caldrà que la gent (els clients que esperen) baixi a obrir la porta del carrer. Però ara ho hem de fer així perquè, si baixo jo, hem d'interrompre la consulta i no tenim diners ni ens interessa pagar una persona perquè ho faci. La gent per la qual treballam, cada vegada més, té molts problemes i molt pocs diners.

Tornant enrere, vas començar a treballar com a advocat el 1974. Per què vas escollir aquest camí?

Vaig començar la llicenciatura l'any 66 amb la dictadura anterior vigent. El 68 em van fer el meu primer judici per uns impresos clandestins i des de llavors i fins l'any 74 vaig anar obrint els ulls. Vaig entrar a la facultat de dret perquè tenia la idea que, per complicar-te la vida, en el sentit de poder canviar alguna cosa, més valia estudiar les lleis. Em vaig fixar que al govern del general Franco sempre hi havia militars o advocats. I vaig pensar: jo, militar no. Doncs advocat.

I records quin va ser el primer cas que vas defensar?

Els primers casos van ser al jutjat social. Els advocats que treballàvem a Barcelona de manera progressista ens dedicàvem sobretot a defensar els treballadors. El primer magistrat que em va tocar es deia Alejandro Corniero i feia sentències parlant de Dulcinea del Toboso, la novia del Quijote. Recordo que el conserge em va fer entrar igual que s'introdueixen els ambaixadors

ELOI DE MATEO

dors davant del rei - a presentar-me al jutge. Naturalment, amb rigorosa corbata negra, camisa blanca i traje.

Tot un ritual.

Insisteixo en això de la corbata perquè jo no vaig començar l'any 1974 a no posar-me-la. Jo me n'havia posat sempre, fins que em vaig adonar que només era una manera de passar per la seva litúrgia. I el primer dia que no me la vaig posar va ser perquè no n'hi havia. No ens podien obligar a sortir amb la corbata de casa, de manera que, a l'edifici dels jutjats, n'hi havia de preparades. Aquell dia de l'any 92 o 93 es van acabar. Per això no en duia i, arran d'això, em van fer detenir i em van fer la vida impossible. Vaig dir-me: Has de reaccionar fort aquí.

Et van intentar inhabilitar, no?

Sí, encara ho intenten avui, tot i que mai no ho han aconseguit.

Com va acabar el cas?

No ha acabat mai. Però hi va haver alguna referència clara quan vam arribar al Tribunal Suprem de Madrid. Aquí, a Barcelona, nosaltres vam guanyar el plet principal i llavors el fiscal va recórrer al Suprem. Vam tornar a guanyar. És clar, era una cosa ridícula.

M'imagino que en tots aquests anys has conegut molta gent que ha canviat de camisa també?

D'això en parlava l'altre dia en un bloc que estic fent, les antimesmòries. Parlo d'un senyor que es diu Manuel Jiménez de Parga. Havia estat professor meu als seixanta i fins i tot em va defensar. Vaig aprendre moltes coses d'ell, però després va canviar de camisa. Va ser ministre de Treball amb els governs de Suárez. També va ser ambaixador a l'Organització Internacional del Treball. No fa gaires anys, el van fer president del Tribunal Consti-

tucional i va tenir ocasió de fer uns declaracions molt estranyes sobre Catalunya. Ha quedat molt malament.

En canvi, tu has continuat al peu del canó. No et fa sentir una mica sol a vegades?

El secret rau en no quedar-se sol. I ho dic des d'aquest cantó de la taula, des d'on treballam amb altra gent, però també des de l'altre cantó (i senyala els de la Fira), gent que amb la seva pròpia lluita ens recolza. És a dir, no vénen aquí i diuen: "Deixo el tema em mans de l'advocat", sinó "com ho hem de fer per tirar això endavant?". Discutim estratègies, fem els escrits junts...

Em va cridar l'atenció una reflexió en què deies: "En un sistema social tan injust com el que patim aquí, és completament impossible fer justícia..." És totalment impossible.

Remes contracorrent, doncs?

Nosaltres ho fariem amb qualsevol sistema... Els jutges sí que haurien d'intentar fer justícia... Em consta que l'Araceli Aiguaviva, una jutgesa del penal de Barcelona, ho ha intentat en el cas de la casa ocupada de Regomir. Va absoldre tothom, però llavors els fiscals van recórrer a l'audiència provincial i li van revocar la sentència. Estem així.

No resulta frustrant de vegades?

Si alguna vegada se m'acosta una situació de desànim, el que he de fer és pensar en el Zigor Larredonda i companyia, que estan a l'altra banda de la reixa i aguanten molt més que jo. És més, es pot pensar en tota la gent que van afusellar al camp de la bota des del 39 fins al 53. No et pots sentir frustrat davant d'això si de veritat creus que hem d'aconseguir alguna cosa i que només ets un esglai més, que n'hi ha molts al darrere i molts

més que vindran. Salut i feina és el que jo necessito.

Què en penses del sistema penitenciari?

S'han d'eliminar totes les presons. De fet, la presó és un invent molt modern. Abans no n'hi havia, tot i que les solucions que tenien tampoc eren bones: enviaven la gent a galeres o a fer guàrdia a la frontera. Per tant, no és descabellat pensar que hem de poder viure sense presons.

Sense alternatives?

Primer, feina per tothom, després un habitatge per tothom, després un lloc a l'escola per tothom... I que tothom pugui menjar cada dia. A partir d'aquí, veiem qui es porta malament.

El fet que els vostres judicis sovint adquireixin un to polític potent no tira enrere el propi acusat, que prefereix una solució més ràpida i silenciosa?

Felip: S'arriba fins on vol la persona que defenses. Nosaltres tenim un mínim...

FA: Aquí tens un exemple clar (els de la Fira) d'un altre tipus de cas, que ja porta disset anys. Un cas que s'ha allargat perquè ells consideren que han de resistir, que si no van fer res no han d'assumir cap responsabilitat. Els van oferir un pacte: a canvi de pagar uns diners i reconèixer alguna cosa, els deixaven tranquils. I ells han preferit tirar endavant amb la lluita. També tenim el cas del David de Vilafranca, que s'ha guanyat. Volien fotre'l a la presó i no han pogut perquè s'ha mantingut ferm. I si volien continuar amb la hipocrèsia democràtica, havien de declarar prescrita la pena.

Felip: Depèn de la gent, però és un error enfocar la teva defensa des del punt de vista que, si cedeixes, el jutge serà més tou amb tu.

. LA COLUMNA

Internautes del món, uniu-vos!

Esther Sancho
opinio@setmanaridirecta.info

Costa fer-se la idea de quants calés són 30.000 milions d'euros. Però són molts, massa, els mateixos que Zapatero ha regalat a la banca per salvar-la de la crisi. I aquí no passa res. Ni partits ni sindicats no han sortit al carrer, no hi ha vagues generals, tot continua immutable. Contradictòriament, tothom parla de crisi. Ho fa la gent que m'envolta i que no em trobo al casal ni al sindicat ni al centre social. Persones amb qui no coincidirà mai en manifestacions, actes ni concentracions. La mateixa gent que no para de reenviar-me correus humorístics sobre la crisi i la decadència de la classe política. El d'avui mostrava un simple càlcul aritmètic sobre els 30.000 milions d'euros de l'Estat: dividits entre 46 milions d'habitants toquen a 650.000 euros per cap. Sembla que un telespectador de la CNN ha fet aquesta operació respecte els diners que el seu govern ha regalat

Em pregunto si en aquest món les úniques expressions populars de repulsa que viurem les properes dècades navegaran per la xarxa com a únic espai de dissidència

als bancs nord-americans i la *massa virtual* ha adaptat aquest càlcul al cas de cada govern i Estat. L'exemple és molt bo perquè aporta una visió més exacta de la distribució de la riquesa i de l'estafa social a la qual assistim quan ens parlen de crisi i volen dir reducció del marge de benefici. I el fet que hagi saltat des d'una llar de Texas, Washington o Minnesota al meu correu no deixa de ser esperançador. Em pregunto si en aquest món occidental que ens hem reinventat virtual i globalitzat les úniques expressions populars de repulsa que viurem les properes dècades ja no ocuparan els carrers ni apareixeran a la premsa, sinó que navegaran per la xarxa com a únic espai de dissidència. Tal vegada el poble treballador d'avui, que ni tan sols es reconeix com a classe, ja només s'expressi de forma anònima i col·lectiva per aquesta via. Vull pensar que això no ens deixa tan lluny dels nostres avantpassats obrers -que ho feien mitjançant revistes locals impreses com *La Tramuntana*- i que, de correu a correu, s'estendrà la revolta. És clar que caldrien uns 30.000 milions de correus per anar fent via.